

János evangéliuma

Csia Lajos fordítása alapján

Jn 1:1 Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige.

Jn 1:2 Ő kezdetben az Isten felé fordulva volt.

Jn 1:3 Minden rajta keresztül támadt s egyetlen létező sem lett önélküle.

Jn 1:4 Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.

Jn 1:5 A világosság fénylik a sötétségben és a sötétség azt fel nem tartóztatta.

Jn 1:6 Támadt egy ember, kit Isten maga mellől küldött el, a neve János.

Jn 1:7 Tanúságtétel végett jött, hogy a világosság mellett tanúskodják, hogy rajta keresztül mindenki hiessen.

Jn 1:8 Nem ő volt a világosság, csak azért jött, hogy a világosságról tanúságot tegyen.

Jn 1:9 Az igazi világosság, mely minden embert megvilágít, érkezően volt már a világra.

Jn 1:10 A világban volt és a világ rajta keresztül támadt, de a világ nem ismerte őt fel.

Jn 1:11 A sajátjába jött, de az övéi be nem fogadták.

Jn 1:12 Ám mindazoknak, akik befogadták őt, lehetőséget adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek,

Jn 1:13 azoknak, akik nevében hisznek, az ő nevében, aki nem vérből, sem a hús akaratából, sem a férfi akaratából nem született, hanem Istenből.

Jn 1:14 Az Ige hússá lett, közöttünk vett szállást és mi megláttuk dicsőségét, mely olyan volt, mint az Atya mellől érkező Egyszülöttnak dicsősége: kegyelemmel és igazsággal teli.

Jn 1:15 János tanúságot tett mellette és kiáltása így hangzott: „Ő az, akiről azt mondtam: Utánam jő ugyan, mégis előttem lett: mert előbb volt nálamnál.”

Jn 1:16 Mert mi mindannyian abból kaptunk, akivel ő volt tele, kegyelmet kegyelem fejében.

Jn 1:17 Mert a törvényt Mózesen át adták, de a kegyelem és az igazság a Krisztus Jézuson át támadt.

Jn 1:18 Senki sohasem látta Istent, az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, ő jelentette Őt ki.

Jn 1:19 Így hangzott János tanúságtétele, amikor Jeruzsálemből a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá, hogy megkérdezzék tőle: „Ki vagy te?”

Jn 1:20 Megvallotta, nem tagadta el, megvallotta: „Nem én vagyok a Krisztus.”

Jn 1:21 Megkérdezték: „Mi vagy hát? Te vagy Illés?” Azt felelte: „Nem vagyok.” „A próféta vagy te?” - Felelte: „Nem.”

Jn 1:22 „Ki vagy? - kérdezték tőle - hadd felelhessünk azoknak, akik elküldöttek minket. Mit mondasz magadról?”

Jn 1:23 „Pusztában kiáltozónak szava vagyok én - felelte. Tegyétek egyenessé az Úrnak útját, mint Ézsaiás, a próféta megmondta.”

Jn 1:24 A küldöttek a farizeusok közül valók voltak.

Jn 1:25 Aztán megkérdezték: „Miért merítesz be, ha sem a Krisztus nem vagy, sem Illés, sem a próféta?”

Jn 1:26 János így felelt: „Én vízbe merítek, köztetek áll azonban valaki, akit nem ismertek,

Jn 1:27 aki utánam jő, kinek még a saruja szíját megoldani sem vagyok én méltó.”

Jn 1:28 Ezek történtek a Jordánon túl, Betániában, ahol János a bemerítést végezte.

Jn 1:29 Következő napon látja János, hogy Jézus hozzámegy és így szól: „Íme az Istennek Báránya, ki elveszi a világnak vétkeit.

Jn 1:30 Ő az, akiről azt mondtam: Utánam jó egy férfi, ki már előttem is megvolt, mert előbb volt nálam.

Jn 1:31 Én ugyan nem ismertem őt, de hogy nyilvánosan ismert legyen Izráel előtt, azért jöttem én a vízbe merítéssel."

Jn 1:32 János aztán tanúságot tett: „A szemem előtt szállott le a Szellem az égből, mint egy galamb és őrajta megült.

Jn 1:33 Én ugyan nem ismertem őt, de aki elküldött, hogy vízbe merítsek, az szólt nekem: Akire látod, hogy a Szellem leszáll, és rajta marad, az az, aki Szellembe fog meríteni.

Jn 1:34 Én szemtanúja voltam annak, hogy ő az Istennek Fia."

Jn 1:35 A következő napon János megint ott állott s a tanítványai közül még kettő.

Jn 1:36 Mikor ránézett az arra járkáló Jézusra, így szólt: „Íme az Istennek Báránya."

Jn 1:37 Meghallotta két tanítványa, hogy ezt mondta és utána mentek Jézusnak.

Jn 1:38 Jézus hátrafordult és mikor meglátta, hogy követik, megszólította őket: „Mit kerestek?" Azok így feleltek: „Rabbi (aminek fordítása: tanító), hol szálltál meg?"

Jn 1:39 „Jöjjetek és lássátok meg!" - felelte nekik. Elmentek hát és meglátták, hol van szálláson és azon a napon nála maradtak.

Jn 1:40 Mintegy tíz óra volt. A közül a két tanítvány közül, akik Jánostól a közlést hallották, és Jézust követték, az egyik András volt, Simon Péter testvére.

Jn 1:41 Ő először saját testvérével, Simonnal találkozott és ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást" (minek fordítása: Krisztus, azaz Felkent).

Jn 1:42 Elvezette őt Jézushoz. Jézus ránézett és megjegyezte: „Te vagy János fia, Simon, téged Kéfésznek fognak nevezni" (minek fordítása Petrosz, azaz Kő).

Jn 1:43 A következő napon Galileába akart elutazni s találkozott Fülöppel. - „Kövess engem" - mondta Jézus neki.

Jn 1:44 Fülöp Betsaidából, András és Péter városából való volt.

Jn 1:45 Fülöp találkozott Nátánáéllal és ezt mondta neki: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes a törvényben és a próféták szólottak, József fiát, Jézust, a Názáretit."

Jn 1:46 Nátánáél megkérdezte tőle: „Názáretből támadhat-e valami jó?" „Jöjj és lásd meg!" - felelte neki Fülöp.

Jn 1:47 Jézus látta Nátánáélt amint hozzáment és ezt mondta róla: „Lám, egy igazán izraelita: kiben nincsen csalárdság."

Jn 1:48 „Honnan ismeresz engem" - kérdezte tőle Nátánáél. Jézus azt felelte neki: „Mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak, ahogy a fügefafa alatt voltál."

Jn 1:49 - „Rabbi! - felelte neki Nátánáél - Te az Isten Fia vagy, az Izráel királya."

Jn 1:50 Jézus ezt válaszolta neki: „Mert azt mondtam: Láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél."

Jn 1:51 Aztán így szólt hozzá: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Megnyitva fogjátok látni az eget s látni fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az embernek Fiára."

Jn 2:1 Harmadnapon menyegző lett a galileai Kánában. Jézusnak anyja is ott volt.

Jn 2:2 Meghívták továbbá Jézust és tanítványait is a menyegzőbe.

Jn 2:3 De hamar elfogyott a boruk, mire Jézus anyja így szólt fiához: „Boruk nincs."

Jn 2:4 „Mi közünk ehhez, óh asszony? - felelte neki Jézus. Még nincs itt az én órám."

Jn 2:5 „Tegyétek meg, amit mond nektek!" - szólt anyja a felszolgálókhöz.

Jn 2:6 A zsidók tisztálkodási szokásának elvégzésére volt ott hat kőkorsó, melyek közül egybe-egybe két-három metrét fért.

Jn 2:7 „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” - szólt Jézus, és színiig megtöltötték azokat.

Jn 2:8 Majd így szólt hozzájuk: „Most merítsetek és vigyetek a násznagynak!” Azok vittek.

Jn 2:9 Mikor a násznagy megízlelte a borra lett vizet és nem tudta honnan való - a felszolgálók ellenben, akik a vizet merítették, tudták -, szólította a násznagy a vőlegényt

Jn 2:10 és így szólt hozzá: „Minden ember a jó bort teszi fel először, és ha már részegek, a silányabbat, te ellenben a jó bort mostanra tartogattad.”

Jn 2:11 Ezt kezdeti jelként tette Jézus a galileai Kánában és vele láthatóvá tette dicsőségét. Tanítványai erre hittek benne.

Jn 2:12 Ezután Jézus anyjával, testvéreivel és tanítványaival lement Kapernaumba és egy pár napig ott maradtak.

Jn 2:13 Közel volt a zsidók pászka-ünnepé és Jézus felment Jeruzsálembe.

Jn 2:14 Ott talált a szenthelyen ülvé marha-, juh- és galambárusokat és pénzváltókat,

Jn 2:15 - mire kákakötélből ostort font: valamennyit kiűzte a szenthelyről, a juhokat is, marhákat is, a pénzváltók váltópénzét kiöntötte, az asztalokat felfordította,

Jn 2:16 a galambárusoknak pedig ezt mondta: „Vigyétek ezeket innen! Atyám házát ne tegyétek kalmárok házává!”

Jn 2:17 Tanítványai visszaemlékeztek rá, hogy meg van írva: „A házad miatt való féltékenység emészt engem.”

Jn 2:18 Erre megszólaltak a zsidók: „Micsoda jelt mutatsz nekünk annak igazolására, hogy ezeket mered tenni?”

Jn 2:19 Jézus azt felelte nekik: „Bontsátok le ezt a templomot, s én három nap alatt felépítem.”

Jn 2:20 „Negyvenhat éven át épült ez a templom - felelték most a zsidók -, és te három nap alatt felépítéd azt?”

Jn 2:21 De ő testének templomáról beszélt.

Jn 2:22 Mikor aztán a halottak közül feltámadott, tanítványai visszaemlékeztek rá, hogy ezt mondotta, s hittek az írásnak és annak a szónak, amelyet Jézus mondott.

Jn 2:23 Mikor a pászka-ünnepen fönt volt Jeruzsálemben, sokan hittek nevében, figyelve azokat a jeleket, amelyeket tett,

Jn 2:24 csakhogy Jézus nem bízta magát rájuk, mivelhogy mindnyájukat ismerte,

Jn 2:25 és mert nem volt szüksége arra, hogy valaki tanúságot tegyen valamely emberről, mert maga is jól tudta, hogy mi lakik az emberben.

Jn 3:1 Volt a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, ki előljáró volt a zsidóknál.

Jn 3:2 Ez Jézushoz ment éjjel és megszólította: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítónak! Hiszen senkinek sincs hatalmában, hogy ezeket a jeleket tegye, csak ha Isten van vele.”

Jn 3:3 „Bizony, bizony ezt mondom neked - felelte neki Jézus -, hogy senki sem láthatja meg Isten királyságát, ha felülről nem születik.”

Jn 3:4 „Hogy születhetik egy ember, ha vén - kérdezte tőle Nikodémus. - Vajon bemehet ő az anyja méhébe, és másodszor születhetik?”

Jn 3:5 Jézus ezt felelte: „Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be.

Jn 3:6 Ami húsból született, az hús, és ami Szellemből született, az szellem.

Jn 3:7 Ne csodáld, hogy azt mondtam neked, hogy felülről kell születnetek.

Jn 3:8 A Szellem odafúj, ahová akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jő és hová megy: Így van mindenkivel, aki Szellemtől született.”

Jn 3:9 Nikodémus megszólalt és megkérdezte: „Hogy történhetnek meg ezek?”

Jn 3:10 - „Te Izráel tanítója vagy - felelte Jézus - és nem tudod ezeket?

Jn 3:11 Bizony, bizony azt mondom neked, hogy amit tudunk, azt beszéljük, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot. A tanúságtételünket nem fogadjátok el.

Jn 3:12 Ha földieket szoltam néktek és nem hiszitek, hogy fogtok hinni, ha mennyieiket szólok nektek?

Jn 3:13 Senki sem jutott fel a mennybe, csak, aki a mennyből szállt alá: az embernek Fia.

Jn 3:14 Mint ahogy Mózes is felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az ember Fiának is felemeltetnie:

Jn 3:15 Hogy örök élete legyen mindenkinek, aki hisz.

Jn 3:16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy senki el ne vesszen, aki őbenne hisz, hanem örök élete legyen.

Jn 3:17 Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világra, hogy elítélje a világot, hanem, hogy rajta keresztül megmentse a világot.

Jn 3:18 Az, aki benne hisz, nem kap ítéletet, aki nem hisz, már ítélet alatt van, mert nincs hite az Isten egyszülött Fiának nevében.

Jn 3:19 Az ítélet pedig ebben áll: A világosság a világra érkezett, de az emberek inkább szerették meg a sötétséget, mint a világosságot, mert a tetteik rosszak voltak.

Jn 3:20 Mindenki gyűlöli a világosságot, aki hitványságokat cselekszik, és nem jön a világosságra, hogy tettei rá ne bizonyuljanak.

Jn 3:21 Aki ellenben az igazságot cselekszi, világosságra megy, hogy tetteiről nyilvánvalóvá legyen, hogy Istenben tette őket.”

Jn 3:22 Ezek után Jézus és tanítványai júdeai földre mentek. Ott időzött velük és keresztelt.

Jn 3:23 János is bemerítést végzett Sálimhoz közel Ajnónban, mert ott sok volt a víz. Az emberek jöttek és bemerítkeztek.

Jn 3:24 Jánost ugyanis még nem vetették akkor tömlöcbe.

Jn 3:25 János tanítványai vitatkozni kezdtek egy zsidóval a megtisztulás felől.

Jn 3:26 Majd elmentek Jánoshoz és jelentették neki: „Rabbi, az, aki a Jordánon túl veled volt, aki mellett te tanúságot tettél, lásd, bemerít, és mindenki hozzámegy.”

Jn 3:27 János ezt felelte: „Az ember nem juthat semmihez másképp, csak ha a mennyből adják neki.

Jn 3:28 Ti magatok vagytok tanúi, hogy azt mondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem csak őelőtte küldöttek el.

Jn 3:29 Akié a menyasszony, az a vőlegény. A vőlegény barátjában, aki ott áll és hallgatja őt, nagy örömet kelt, ha a vőlegény szavát hallhatja. Ez az én örömöm teljessé vált.

Jn 3:30 Neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem.

Jn 3:31 Aki felülről jó, mindenek fölött való. A földből való a földből van, a földből is beszél. Aki a mennyből jön, mindenek fölött van.

Jn 3:32 Arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott, és amit hallott, de tanúságtételét senki sem fogadja be.

Jn 3:33 Aki elfogadja tanúságtételét, azzal pecsétet tett arra, hogy az Isten igaz.

Jn 3:34 Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a Szellemet.

Jn 3:35 Az Atya szereti a Fiút és mindent az ő kezébe adott.

Jn 3:36 Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van, aki nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem fog életet látni, hanem Istennek haragja marad rajta.”

Jn 4:1 Amint most már az Úr észrevette, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és merít be, mint János -

Jn 4:2 noha Jézus maga nem merített be, csak a tanítványai -,

Jn 4:3 elhagyta Júdeát és ismét Galileába távozott.

Jn 4:4 Szamárián kellett keresztül mennie.

Jn 4:5 Eljutott Szamáriának egyik városába, melyet Szikárnak neveznek, mely szomszédja annak a teleknek, amelyet Jákób a fiának, Józsefnek adott.

Jn 4:6 Itt volt a Jákób forrása. Jézus itt, az utazástól fáradtan, úgy ahogy volt, leült a forráshoz. Körülbelül hatodik óra volt.

Jn 4:7 Szamáriából egy asszony jött vizet meríteni. Jézus megszólította: „Adj innom!”

Jn 4:8 Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vásároljanak.

Jn 4:9 A szamáriai asszony megkérdezte őt: „Zsidó létedre, hogy kérhetsz tőlem inni, mikor én szamáriai asszony vagyok?” A zsidók ugyanis nem társalognak a szamáriaiakkal.

Jn 4:10 Jézus így felelt neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát és tudnád, hogy ki az, aki neked azt mondta: Adj innom! - te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked.”

Jn 4:11 „Uram - felelte az neki -, vedred sincs, a kút is mély. Honnan volna neked élő vized?

Jn 4:12 Vajon nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki a forrást adta nekünk? Hiszen ő maga is ebből ivott, meg a fiai is, az állatai is.”

Jn 4:13 Jézus ezt felelte neki: „Mindaz, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik,

Jn 4:14 de aki abból a vízből iszik, melyet majd én adok neki, többé soha meg nem szomjazik, hanem az a víz, melyet majd én adok neki, örök életre buzgó víznek forrásává válik benne.”

Jn 4:15 „Uram - szólt hozzá az asszony -, add nekem ezt a vizet, hogy meg ne szomjazzam, és hogy többet ne járjak ide meríteni.”

Jn 4:16 „Eredj el - mondta neki Jézus -, hívd el a férjedet és jöjj ide!”

Jn 4:17 „Nincs férjem” - felelt az asszony, mire Jézus így szólt hozzá: „Helyesen mondtad, hogy nincs férjem,

Jn 4:18 mert öt férjed volt, és akid most van, nem férjed. Ezzel igazat mondtál.”

Jn 4:19 „Uram! - mondta neki az asszony -, látom már, hogy próféta vagy.

Jn 4:20 Atyáink ezen a hegyen borultak le Istent imádni, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell őt.”

Jn 4:21 „Higgy nekem - mondta neki Jézus, jön egy óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.

Jn 4:22 Ti azt imádjátok, amit nem ismertek. Mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert a megmentés a zsidók közül ered.

Jn 4:23 De jön egy óra, és az most van, amikor az igazi imádók az Atyát szellemben és igazságban fogják imádni, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.

Jn 4:24 Szellem az Isten, és az imádóknak szellemben és igazságban kell őt imádniuk.”

Jn 4:25 „Tudom, hogy Messiás jön - mondotta neki az asszony -, akit Krisztusnak mondanak. Ha az eljön, mindent tudunkra fog adni.”

Jn 4:26 „Én vagyok az - szólt neki Jézus-, aki veled beszélek.”

Jn 4:27 Ennél a szónál megérkeztek a tanítványai és elcsodálkoztak, hogy asszonnyal beszél. Mégsem kérdezte senki: „Mit akarsz vele?” vagy: „Miért beszélsz vele?”

Jn 4:28 Az asszony most otthagya a vedrét, elment a városba és így szólt az emberekhez:

Jn 4:29 „Jertek, lássatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit tettem! Vajon nem ő-e a Krisztus?”

Jn 4:30 Elmentek a városból és megérkeztek hozzá.

Jn 4:31 Közben arra kérték őt a tanítványok: „Rabbi, egyél.”

Jn 4:32 De ő így felelt nekik: „Van nekem eledelem, melyről ti nem tudtok.”

Jn 4:33 „Vajon valaki enni hozott neki?” - kérdezték a tanítványok egymástól,

Jn 4:34 Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem és bevégezzem az ő művét.

Jn 4:35 Nem ti mondogatjátok, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Lám, azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a tájakat, hogy fehérek már, aratásra készek.

Jn 4:36 Már az arató elnyeri bérét, és gyümölcsöt gyűjt örök életre, hogy a magvető és az arató együtt örüljön.

Jn 4:37 Mert abban igaz a mondás, hogy más a magvető és más az arató!

Jn 4:38 Én olyan aratásba küldöttelek titeket, amelynek vetésével nem ti fáradtatok. Mások fáradtak s ti abba léptetek be, amiért azok fáradtak.”

Jn 4:39 Abból a városból a szamaritánusok közül sokan hittek őbenne az asszony beszédéért, aki tanúságot tett: „Mindent megmondott nekem, amit tettem.”

Jn 4:40 Mikor a szamaritánusok hozzámentek, kérték őt, hogy maradjon náluk. Ott is maradt két napig.

Jn 4:41 És sokkal többen hittek az ő saját beszédéért.

Jn 4:42 Azt mondták az asszonynak: „Többé már nem a te beszédedért hiszünk. Magunk is hallottuk és tudjuk, hogy ő a világ Megmentője valóban.

Jn 4:43 Két nap múlva elment onnan Galileába.

Jn 4:44 Maga Jézus tett ugyanis tanúságot arról, hogy a prófétának nincs becsülete a saját hazájában.

Jn 4:45 Mikor most Galileába érkezett, elfogadták őt a galileaiak, miután mindent láttak, amit Jeruzsálemben az ünnepen tett. Mert ők is elmentek az ünnepre.

Jn 4:46 Ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. Volt Kapernaumban egy királyi udvari ember, akinek a fia elerőtlenült.

Jn 4:47 Mikor az az ember meghallotta, hogy Jézus Júdeából megérkezett Galileába, hozzá utazott és megkérte, hogy menjen le és gyógyítsa meg a fiát, mert halálán van.

Jn 4:48 Erre így szólt Jézus: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”

Jn 4:49 Mire a királyi ember azt felelte neki: „Uram, jöjj alá, mielőtt meghal gyermekem!”

Jn 4:50 „Csak utazzál el - mondta neki Jézus -, fiad él!” Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott és elutazott.

Jn 4:51 Még alászállóban volt, amikor rabszolgái szembejöttek vele, és hírül hozták, hogy gyermeke él.

Jn 4:52 Megtudakolta tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett és azok azt felelték neki, hogy tegnap a hetedik órában hagyta el a láz.

Jn 4:53 Felismerte az apa, hogy ugyanabban az órában, amelyben Jézus azt mondta neki: „Fiad él.” És hitt maga is, egész háza is.

Jn 4:54 Ezt újra második jelül tette Jézus, miután Júdeából Galileába ment.

Jn 5:1 Ezeket az eseményeket a zsidóknak egy ünnepe követte, amelyen Jézus felment Jeruzsálembe.

Jn 5:2 Van Jeruzsálemben a Juhkapunál egy fürdőmedence, melyet héberül Betezdának neveznek. Őt tornáca van.

Jn 5:3 Ezekben elerőtlenülteknek, vakoknak, sántáknak, aszkórosoknak nagy sokasága feküdt. És várták a víz megmozdulását.

Jn 5:4 Mert az Úr angyala időnkint leszállt a tóra, és felkavarta a vizet: mármint, aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, az egészséges lett, bármilyen betegségben szenvedett.

Jn 5:5 Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendő telt el testi erőtlenségben.

Jn 5:6 Mikor Jézus meglátta őt ott fekvő és felismerte, hogy már sok ideje beteg, megszólította: „Akarsz-e egészséges lenni?”

Jn 5:7 - „Uram - felelte az elerőtlenült -, nincs emberem, hogy amikor a víz megháborodik, beleessen a medencébe, és mire én odaérek, más előttem száll alá.”

Jn 5:8 „Kelj fel - mondta neki Jézus -, vedd fel a hordágyadat és járj!”

Jn 5:9 És tüstént egészséges lett az az ember, felvette a hordágyát és járt.

Jn 5:10 Aznap szombat volt, azért a zsidók azt mondták a meggyógyítottaknak: „Szombat van, ma nem szabad hordágyadat hordoznod!”

Jn 5:11 De ő így felelt: „Az, aki egészségesé tette, mondta nekem: Vedd fel a hordágyadat és járj.”

Jn 5:12 Megkérdezték tőle: „Ki az az ember, aki azt mondta neked: Vedd fel és járj?”

Jn 5:13 A meggyógyult nem tudta, hogy kicsoda az, mert Jézus elsietett onnan, mivel tömeg volt azon a helyen.

Jn 5:14 Később azonban Jézus találkozott vele a templomban és megszólította: „Lásd, egészséges lettél, ne vétkezzél többé, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!”

Jn 5:15 Az ember elment és tudatta a zsidókkal, hogy Jézus az, aki az egészségét visszaadta.

Jn 5:16 Emiatt azután a zsidók üldözőbe vették Jézust, mert ilyesmit tett szombatnapon.

Jn 5:17 Jézus megszólította őket: „Atyám mostanáig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Jn 5:18 Ezért azonban a zsidók még inkább azon voltak, hogy megöljék, mert azonkívül, hogy a szombatot eltörölte, az Istent is saját atyjának mondta és azzal vele magát egyenlővé tette.

Jn 5:19 Azért szólította meg őket Jézus: „Bizony, bizony - szólt hozzájuk - azt mondom nektek: a Fiú semmit sem tehet magától, hacsak azt nem látja, hogy az Atya valamit cselekszik, mert amiket az cselekszik, azt teszi hozzá hasonlóan a Fiú is.

Jn 5:20 Mert az Atyának kedves a Fiú és mindent megmutat neki, amit ő tesz, ezeknél nagyobb munkát is fog neki mutatni, hogy elcsodálkozzatok.

Jn 5:21 Amiképpen ugyanis az Atya feltámasztja és megeleveníti a halottakat, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar.

Jn 5:22 Ítélni sem ítéel senkit az Atya, hanem az egész ítéletet átadta a Fiúnak,

Jn 5:23 hogy mindenki úgy becsülje a Fiút, ahogy becsülik az Atyát. Aki nem becsüli a Fiút, nem becsüli az Atyát sem, aki elküldte őt.

Jn 5:24 Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy annak, aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg a halálból már átment az életre.

Jn 5:25 Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy jön egy óra, sőt az már most itt van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak.

Jn 5:26 Mert amiképpen az Atya önmagában bírja az életet, úgy a Fiúnak is megadta, hogy önmagában bírja az életet.

Jn 5:27 Sőt, arra is felhatalmazást adott neki, hogy ítéletet tegyen, minthogy embernek Fia.

Jn 5:28 Ne csodálkozzatok azon, hogy jön egy óra, amelyben mindenki, aki a sírokban van, meg fogja hallani az ő szavát,

Jn 5:29 és azok, akik jót cselekedtek, elő fognak jönni élet feltámadására, akik pedig hitványságokat cselekedtek, ítélet feltámadására.

Jn 5:30 Én magamtól semmit sem tehetek. Amint hallok, úgy ítélek, és ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engemet.

Jn 5:31 Ha én teszek magam felől tanúságot, tanúságtételem nem igaz.

Jn 5:32 Más az, aki mellettem tanúskodik és tudom, hogy igaz az a tanúságtétel, amellyel rólam tanúságot tesz.

Jn 5:33 Ti Jánoshoz küldöttetek el és előttetek áll az ő bizonyágtétele, melyet ő az igazságról tett.

Jn 5:34 Én azonban nem fogadok el emberektől tanúságtételt. Ezeket csak azért mondom, hogy ti megmeneküljete.

Jn 5:35 János égő és világító szövétnek volt, ti azonban csak ideig-óráig akartatok az ő világosságánál ujjongani.

Jn 5:36 Nagyobb tanúságtétel szól mellettem a Jánosénál. Azok a munkák, amelyeket az Atya nekem adott, hogy véghez vigyem őket, azok a munkák, amelyeket teszek, tanúskodnak mellettem, amellet, hogy az Atya küldött engem.

Jn 5:37 Aki engem elküldött, az Atya, tett tanúságot mellettem. Sem a hangját nem fogta fel soha fületek, sem alakját nem észlelte soha szemetek,

Jn 5:38 szava sincs maradandóan bennetek, minthogy nem hisztek annak sem, akit ő elküldött.

Jn 5:39 Ti fürkésztetek az írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban örök életetek van, és éppen azok tesznek tanúságot felőlem.

Jn 5:40 Ti azonban mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Jn 5:41 Emberektől nem fogadok el dicsőséget,

Jn 5:42 titeket azonfelül ki is ismertelek, hogy Isten szeretetét nem hordjátok magatokban.

Jn 5:43 Az én eljövelelem az én Atyám nevében történt, ti azonban nem fogadtok el engemet. Ha majd más jó el a saját nevében, azt el fogjátok fogadni.

Jn 5:44 Hogy volnátok képesek hinni ti, akik egymástól kaptok dicsőséget? Azt a dicsőséget ellenben, mely az egyedülvaló Istennél található, nem keressetek.

Jn 5:45 Ne gondoljátok, hogy én foglak titeket vádolni az Atyánál. Van nektek vádlótok: Mózes, akibe reménységeteket vetettétek.

Jn 5:46 Ha Mózesnek hittetek volna, talán nekem is hinnétek, mert ő én felőlem írt.

Jn 5:47 De ha az ő írásainak nem hisztek, hogy hihetnétek az én beszédeimnek?"

Jn 6:1 Ezek után Jézus elutazott a galileai Tibériász tónak a túlsó oldalára.

Jn 6:2 Nagy tömeg követte, mert figyelték jeleit, amelyeket az elerőtlenülteken tett.

Jn 6:3 Jézus azután felment a hegyre és ott tanítványaival leült.

Jn 6:4 Közel volt a zsidók ünnepe, a pászka.

Jn 6:5 Jézus felemelte a szemét, és amikor meglátta, hogy nagy tömeg jön hozzá, megszólította Fülöpöt: „Honnan vásároljunk kenyereket, hogy ehessenek ezek?"

Jn 6:6 Ezt azonban csak azért mondta, hogy megkísértse őt. Mert ő maga tudta, hogy mit készül tenni.

Jn 6:7 „Kétszáz dénár árú kenyér nem elég nekik, hogy mindenikőjük csak keveset is kapjon” - felelte neki Fülöp.

Jn 6:8 Megszólalt erre az egyik tanítvány is, Simon Péter testvére, András, és ezt mondta neki:

Jn 6:9 „Van itt egy kis gyermek, akinek öt árpakenyere és két halacska van. De mi az ennyinek?"

Jn 6:10 Jézus azonban így szólt: „Fektesse a fűbe az embereket!” Sok fű volt azon a helyen. Ledőlt erre szám szerint, mintegy ötezer férfi.

Jn 6:11 Jézus most fogta a kenyereket, hálát adott és szétosztotta a fekvő embereknek, hasonlóképpen osztott a halakból is, amennyit csak akartak.

Jn 6:12 Mikor már jóllaktak, azt mondta tanítványainak: „Gyűjtsétek össze a felesleges darabokat, hogy semmi el ne vesszen.”

Jn 6:13 Össze is gyűjtötték, és tizenkét kosarat töltöttek meg azokkal a darabokkal, amelyek az öt árpakenyérből az étkezők után megmaradtak.

Jn 6:14 Mikor az emberek látták a jelt, amelyet tett, azt rebesgették, hogy valóban ő a próféta, aki a világra eljövendő.

Jn 6:15 Jézus ekkor, miután észrevette azt a szándékukat, hogy eljöjjenek, és őt elragadják azért, hogy királlyá tegyék, újra félrevonult a hegyre, de egyedül.

Jn 6:16 Mikor már késő lett, tanítványai lementek a tóhoz,

Jn 6:17 hajóba szálltak és útban voltak a tó túlsó partja felé Kapernaumba. Beállt már a sötétség, amikor Jézus még mindig nem ment hozzájuk,

Jn 6:18 a tó pedig, mivel nagy szél fújt, háborgott.

Jn 6:19 Körülbelül huszonöt-harminc stádiumnyira (5-6 km-re) eveztek, amikor látták, hogy Jézus a tengeren jár és közeledik a hajóhoz. Megijedtek.

Jn 6:20 - „Én vagyok! Ne féljete!” - szólott ő nekik.

Jn 6:21 Be akarták venni a hajóba, s a hajó tüstént ott volt azon a földön, ahová utaztak.

Jn 6:22 Másnap a tömeg a tó túlsó partján állott és látta, hogy nincs ott több hajó egynél, látta továbbá, hogy Jézus nem szállott be tanítványaival a hajóba, hanem csak a tanítványai indultak el.

Jn 6:23 Tibériászból jöttek azonban csónakok annak a helynek közelébe, ahol azután, hogy az Úr hálát adott, kenyeret ettek.

Jn 6:24 Mikor azután a tömeg látta, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak a csónakokba és Kapernaumba mentek, hogy Jézust megkeressék.

Jn 6:25 Mikor a tó túlsó partján rátaláltak, megkérdezték: „Rabbi, mikor érkeztél ide?”

Jn 6:26 - „Bizony, bizony azt mondom néktek - felelte nekik Jézus -, ti nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem mert a kenyerekből ettetek és jóllaktatok.

Jn 6:27 Ne az elvesző kenyéren munkálkodjatok, hanem azon a kenyéren, mely örök életre megmarad, melyet az embernek Fia fog nektek adni, mert erre az Atya ütött pecsétet.”

Jn 6:28 Megkérdezték tőle: „Mit tegyünk, hogy az Isten munkáin dolgozhassunk?”

Jn 6:29 „Istennek munkája az - felelte nekik Jézus -, hogy higgyetek abban, akit ő elküldött.”

Jn 6:30 Azt kérdezték tőle: „De hát micsoda jelt teszel, hogy lássunk és higgyünk neked? Min munkálkodol?”

Jn 6:31 Atyáink mannat ettek a pusztában, amint az írva van: Az égből kenyeret adott nekik enni.”

Jn 6:32 „Bizony, bizony azt mondom néktek - szólt most hozzájuk Jézus -, nem Mózes adta nektek a mennyből való kenyeret, hanem Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret.

Jn 6:33 Mert Isten kenyere az, aki a mennyből száll alá és életet ad a világnak.”

Jn 6:34 - „Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!” - mondták neki,

Jn 6:35 mire Jézus azt felelte nekik:- „Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jó, meg nem éheznek, és aki bennem hisz, meg nem szomjazik soha.

Jn 6:36 Ám én megmondtam néktek, hogy bár láttok, mégsem hisztek.

Jn 6:37 Minden, amit Atyám nekem ad, elérkezik majd hozzám. S azt, aki hozzám jó, ki nem vetem.

Jn 6:38 Mert nem azért szállottam le az égből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak akaratát, aki elküldött engem.

Jn 6:39 Ez pedig annak akarata, aki engem elküldött, hogy semmit el ne veszítsek abból, amit ő nekem adott, hanem feltámasszam az utolsó napon.

Jn 6:40 Mert az az én Atyám akarata, hogy örök élete legyen mindenkinek, aki látja a Fiút, és hisz benne, és hogy az utolsó napon azt én feltámasszam.”

Jn 6:41 Ekkor a zsidók zúgolódtak ellene amiatt, hogy azt mondta: „Én vagyok az a kenyér, mely a mennyből száll alá”

Jn 6:42 - és azt mondták: „Hát nem Jézus ő, a József fia, akinek mi atyját is, anyját is ismerjük? Hogy mondhatja hát: A mennyből szállottam alá?”

Jn 6:43 „Ne zúgolódjatok egymás közt! - szólította meg őket Jézus.

Jn 6:44 Senkinek nincs arra hatalma, hogy hozzám jöjjön, csak ha az Atya vonja, aki engem elküldött és én majd feltámasztom azt az utolsó napon.

Jn 6:45 Meg van írva a prófétákban: Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Mindenki, aki az Atyát hallgatta és nála tanult, hozzám jó.

Jn 6:46 Nem mintha az Atyát másvalaki látta volna, mint az, aki az Atya mellől származik, annak volt alkalma látni az Atyát.

Jn 6:47 Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy annak, aki hisz, örök élete van.

Jn 6:48 Én vagyok az életnek kenyere.

Jn 6:49 Atyáitok a mannát ették a pusztában és meghaltak.

Jn 6:50 Ez az a kenyér, amely a mennyből száll alá, hogy bárki ehessék belőle, és meg ne haljon.

Jn 6:51 Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből alászállott. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog. S az a kenyér; amelyet oda fogok adni a világ életéért, a húsom.”

Jn 6:52 A zsidók most a felől harcoltak egymással: „Hogy adhatja ez nekünk enni a húsát?”

Jn 6:53 Jézus tehát így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának húsát, és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az élet.

Jn 6:54 Annak, aki húsomat eszi, és véreimet issza, örök élete van, és én azt feltámasztom majd az utolsó napon.

Jn 6:55 Mert húsom igazi étel és vérem igazi ital.

Jn 6:56 Az, aki húsomat eszi, és véreimet issza, bennem marad és én is abban.

Jn 6:57 Minthogy engem az élő Atya küldött el és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, élni fog általam.

Jn 6:58 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá: ez a kenyér másként hat, mint az atyáitok kenyere, akik ettek és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog.”

Jn 6:59 Ezeket mondta, mikor Kapernaumban a zsinagógában tanított.

Jn 6:60 Tanítványai közül sokan, amikor hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez. Ki hallgathatja?”

Jn 6:61 Jézus, miután magában tudomása volt róla, hogy tanítványai zúgolódtak emiatt, így szólt hozzájuk: „Törbe ejt ez titeket?”

Jn 6:62 Hátha majd azt látjátok meg, hogy az embernek Fia felmegy oda, ahol előzőleg volt?

Jn 6:63 A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit. Azok a beszédek, amelyeket elmondtam nektek: szellem és élet.

Jn 6:64 De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek.” Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek és ki az, aki elárulni készül őt.

Jn 6:65 „Ezért mondtam nektek - beszélt tovább -, hogy senki sem jöhet hozzám, csak akinek Atyám megadta azt!”

Jn 6:66 Ettől fogva a tanítványok közül sokan hátravonultak és többé nem jártak vele.

Jn 6:67 Megkérdezte hát a tizenkettőt: „Hát ti nem akartok elmenni?”

Jn 6:68 „Uram - felelte neki Simon Péter -, kihez mehetnénk? Örök élet beszédei vannak nálad.

Jn 6:69 S mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

Jn 6:70 Jézus megszólalt: „Ugye, hogy tizenkettőt válogattam én ki közületek? - mondta nekik Jézus - és közületek egy vádoló.”

Jn 6:71 Júdást, - karióti Simon fiát értette, ez készült őt elárulni, a tizenkettő közül az egyik.

Jn 7:1 Ezek után Jézus Galileában járt-kelt, mert nem akart Júdeában járni, mivel a zsidók őt megölni igyekeztek.

Jn 7:2 Közel volt a zsidók ünnepe, a sátorverés.

Jn 7:3 Testvérei azt mondták Jézusnak: „Menj innen tovább, eredj Júdeába, hogy tanítványaid lássák tetteidet, melyeket teszel.

Jn 7:4 Mert senki sem tesz ilyesmit rejtekben, hanem a nyilvánosságra törekszik. Ha ilyen dolgokat teszel, állj ki vele a világ szeme elé.”

Jn 7:5 Mert még testvérei sem hittek benne.

Jn 7:6 Jézus erre ezt mondta nekik: „Az én időm még nincs itt, a ti időtök mindenkor készen áll.

Jn 7:7 Titeket nem gyűlölhet e világ, de engemet gyűöl, mert én ellene teszek tanúságot, hogy az, amin munkálkodik rossz.

Jn 7:8 Ti menjetek fel az ünnepre, én még nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem telt be.”

Jn 7:9 Azután, hogy ezeket megmondta nekik, Galileában időzött.

Jn 7:10 Amint azonban testvérei felmentek az ünnepre, akkor ő is felment nem látványosan, hanem mint aki rejtőzni akar.

Jn 7:11 A zsidók keresték őt az ünnepen, és azt kérdezték: „Hol van ő?”

Jn 7:12 Nagy zúgás volt a tömegben miatta. Némelyek azt mondták róla, hogy „jó,” mások meg: „nem az - ellenkezőleg -, eltévelyíti a tömeget.”

Jn 7:13 A zsidóktól való félelem miatt azonban nyíltan senki sem beszélt róla.

Jn 7:14 Már az ünnep közepén tartottak, amikor Jézus felment a szenthelyre és tanított.

Jn 7:15 A zsidók csodálkozva szóltak: „Mi a titka, hogy az Írásokat így ismeri, mikor nem tanulta?”

Jn 7:16 Jézus ezt felelte: „Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki elküldött engem.

Jn 7:17 Ha valaki akarja az ő akaratát tenni, felismeri erről a tanításról, hogy Istentől való-e, vagy magamtól beszélek.

Jn 7:18 Aki magából beszél, a saját dicsőségét keresi. Aki annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az olyan ember igaz, az olyanban hamisság nincsen.

Jn 7:19 Úgy-e, hogy Mózes adta nektek a törvényt? Közületek mégsem teszi meg senki a törvényt. - Miért igyekeztek hát megölni engem?”

Jn 7:20 „Ördögi Szellemed van - felelte a tömeg - Ki akar téged megölni?”

Jn 7:21 Jézus ezt felelte nekik: „Egy munkát hajtottam végre és mindnyájan csodálkoztok rajta.

Jn 7:22 Azért hát meg kell változtatnotok gondolkodástokat, mert ti, akiknek Mózes a körülmételkedést adta - ugyan nem Mózesből, hanem az atyáktól való az -, szombaton is körülmétélitek az embert.

Jn 7:23 Ha szombaton körülmétélhető az ember anélkül, hogy Mózes törvényét felbontanák, rám megharagusztok, mert szombaton egy embert egészen egészségessé tettem?

Jn 7:24 Ne ítéljetek látszat szerint, hanem igazságos ítélettel ítéljetek!”

Jn 7:25 „Vajon nem ő az, akit megölni akarnak? - kérdezte most néhány jeruzsálemi.

Jn 7:26 - Nézzétek csak mily szabadon beszél, és semmit sem szólnak neki. Vajon valóban felismerték az előljárók, hogy ő a Krisztus?

Jn 7:27 De még nem! Erről tudjuk, hogy honnan való, ha azonban a Krisztus eljő, senki sem fogja tudni, honnan jön."

Jn 7:28 Jézus, aki éppen a szenthelyen tanított, ekkor felkiáltott: „Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Magamtól én nem jöttem, hanem van valaki, egy igaz, aki engem küldött, akit ti nem ismertek.

Jn 7:29 Én ismerem őt, mert mellőle való vagyok és ő küldött el engem."

Jn 7:30 Igyekeztek elfogni őt, de senki sem vetette rá kezét, mert még nem jött el az ő órája.

Jn 7:31 A tömegből ellenben sokan hittek benne és azt mondogatták: „Fog-e több jelt tenni a Krisztus, ha eljön, mint amennyit ő tett?"

Jn 7:32 Meghallották a farizeusok, hogy a zúgolódó tömeg ilyeneket beszél róla, azért a főpapok és farizeusok szolgákat küldtek el, hogy letartóztassák őt.

Jn 7:33 „Még egy kevés ideig veletek vagyok - mondta Jézus - azután elmegyek ahhoz, aki elküldött engem.

Jn 7:34 Keresni fogtok engem, de nem fogtok megtalálni. Ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek."

Jn 7:35 Eme a zsidók azt beszéltek egymás közt: „Hová készül menni, hogy mi nem fogjuk őt megtalálni? Talán a hellének közé, a szétszóródottakhoz készül a helléneket tanítani?"

Jn 7:36 Mit jelent az a beszéd, amelyet mondott: Keresni fogtok, és nem fogtok megtalálni és: Oda, ahol én leszek, ti nem jöhettek?"

Jn 7:37 Az ünnep utolsó nagy napján Jézus kiállott és felkiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!

Jn 7:38 Annak, aki hisz bennem, amint az Írás mondja, élő víznek árai folynak majd belsejéből."

Jn 7:39 Ezt pedig a Szellemről mondta, akit kapniuk kellett azoknak, akik benne hittek. Nem volt ugyanis még Szellem, mert Jézus nem dicsőült meg.

Jn 7:40 Voltak a tömegben olyanok, akik, mikor ezeket a szavakat hallották, így szóltak: „Valóban próféta ő."

Jn 7:41 Mások ezt mondták: „Ő a Krisztus." Megint mások így szóltak: „Na, majd éppen Galileából jön el a Krisztus?"

Jn 7:42 Nem azt mondta az Írás: Dávid magvából, Bethlehemből, abból a faluból jön a Krisztus, ahol Dávid élt?"

Jn 7:43 Meghasonlott a tömeg miatta.

Jn 7:44 Közölök némelyek el akarták őt fogni, de senki sem vetette rá kezét.

Jn 7:45 Ekkor visszamentek a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz. - „Miért nem hoztátok őt ide?" - kérdezték tőlük.

Jn 7:46 A szolgák ezt felelték: „Még soha ember úgy nem beszélt, mint ahogy ez az ember szól!"

Jn 7:47 A farizeusok erre is felelték: „Ti is el vagytok tévelyítve?"

Jn 7:48 Vajon az előjárók vagy a farizeusok közül hitt valaki benne?"

Jn 7:49 De a tömeg, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!"

Jn 7:50 Közülük egy azonban, Nikodémus, aki megelőzőleg meglátogatta őt, így szólt hozzájuk:

Jn 7:51 „Elítél-e valakit a mi törvényünk, akit ki nem hallgat előbb, és nem tudja meg, miket csinál?"

Jn 7:52 „Vajon te is Galileából való vagy? - kérdezték tőle. - Kutass utána és lásd meg, hogy Galileából nem származott próféta!"

Jn 7:53 Azzal ki-ki házába ment.

Jn 8:1 Jézus pedig útnak indult az Olajfák hegyére.

Jn 8:2 Korán reggel azonban ismét megjelent a szenthelyen. Az egész nép hozzágyűlt s ő leült és úgy tanította őket.

Jn 8:3 Közben az írástudók és farizeusok egy asszonyt vezettek eléje, kit házasságtörésen kaptak, és azt a középre állították.

Jn 8:4 „Tanító - szoltak -, ezt az asszonyt tetten érték éppen, amikor házasságot tört.

Jn 8:5 Mózes a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?”

Jn 8:6 De ezt csak azért mondták, kísértésképpen, hogy legyen mivel vádolniuk őt. Jézus ezalatt lehajolva ujjával írt a földre.

Jn 8:7 Mikor azok kitartón kérdezték őt, felemelte fejét és ezt felelte nekik: „Aki közületek nem vétkezett, az vesse rá az első követ.”

Jn 8:8 Azután megint lehajolt és tovább írt a földre.

Jn 8:9 Azok, ahogy ezt hallották (lelkiismeretüktől meggyőzötve), eltávoztak, először a vének, azután a többi mind egy szálig, úgyhogy egyedül maradtak ő, meg a közében álló asszony.

Jn 8:10 Ekkor felemelte fejét és megkérdezte a nőt: „Asszony, hol vannak ők? Senki sem kárhoztatott téged?”

Jn 8:11 „Senki, Uram!” - felelte az, mire Jézus ezt mondta: „Én sem kárhoztatlak. Eredj el, de tovább ne vétkezzél.”

Jn 8:12 Azután újra szólt hozzájuk Jézus és ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világossága az övé.”

Jn 8:13 Azt mondták neki a farizeusok: „Te magad teszel magad mellett tanúságot, tanúságtételeid nem igaz.”

Jn 8:14 De Jézus megfelelt nekik: „Még ha magam tanúskodom is magam mellett, tanúságtételeim igaz, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök és hová megyek.

Jn 8:15 Ti hús szerint ítélték. Én nem ítélek senkit.

Jn 8:16 Még ha ítélnék is, ítéletem igaz, mert nem egyedül vagyok, hanem mellettem van az is, aki küldött engem.

Jn 8:17 A ti törvényetekben meg van írva, hogy két ember tanúságtétele igaz.

Jn 8:18 Én vagyok, aki tanúságot teszek magam mellett, és tanúságot tesz felőlem az, aki elküldött engem, az Atya.”

Jn 8:19 „Hol van a te Atyád?” - kérdezték tőle. Jézus így felelt: „Se engem nem ismertek, sem Atyámat, ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek.”

Jn 8:20 Ezeket a beszédeket a kincstárnál tartotta, miközben a szenthelyen tanított. És senki sem tartóztatta le, mert még nem jött el az órája.

Jn 8:21 Ismét szólt hozzájuk: „Én elmegyek s ti keresni fogtok engem, de vétkeitekben fogtok meghalni. Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek.”

Jn 8:22 A zsidók ezt kérdezték: „Talán meg akarja magát ölni, hogy azt mondja, ahová én megyek, ti oda nem jöhettek?”

Jn 8:23 Majd így szólt hozzájuk: „Ti az alatt levők közül valók vagytok, én a fent levők közül való vagyok. Ti ebből a világból valók vagytok, én nem vagyok ebből a világból való.

Jn 8:24 Megmondtam nektek, hogy vétkeitekben fogtok meghalni. Ha ugyanis nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok vétkeitekben.”

Jn 8:25 „Ki vagy hát te?” - kérdezték tőle. Jézus ezt mondta nekik: „Amit kezdettől fogva szólok nektek.

Jn 8:26 Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek, de az, aki engem elküldött, igaz, és én, csak amit tőle hallottam, azt szólok a világba.”

Jn 8:27 Nem vették észre, hogy az Atyát említette nekik.

Jn 8:28 „Ha majd felemelitek az embernek Fiát - mondta Jézus -, akkor fel fogjátok ismerni, hogy én vagyok, s hogy semmit sem teszek magamtól, hanem ahogy az Atya tanított engem úgy beszélem e dolgokat.

Jn 8:29 Az, aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mert mindenkor neki tetsző dolgokat cselekszem.”

Jn 8:30 Mikor ezeket mondta, sokan hittek benne.

Jn 8:31 Jézus azután így szólt azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok

Jn 8:32 és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká fog tenni titeket.”

Jn 8:33 „Ábrahám magva vagyunk - felelték neki -, soha, senkinek rabszolgái nem voltunk, hogy mondhatod hát, hogy szabadokká lesztek?”

Jn 8:34 „Bizony, bizony azt mondom nektek - felelte nekik Jézus -, hogy mindaz, aki teszi a vétket, rabszolgája a vétkeknek.

Jn 8:35 A rabszolga pedig nem marad örökké a házban, a fiú marad meg örökre.

Jn 8:36 Így hát, ha a Fiú szabadít meg titeket, akkor lesztek tényleg szabadokká.

Jn 8:37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de engem megölni igyekeztek, mert beszédem nem fér meg bennetek.

Jn 8:38 Én, amit Atyámnál láttam, azt beszélem, ti is azt teszitek, amit atyátoknál hallottatok.”

Jn 8:39 „A mi atyánk Ábrahám” - felelték neki. Jézus meg ezt mondta nekik: „Ha Ábrahám gyermekei vagytok, Ábrahám tetteit teszitek,

Jn 8:40 ámde ti megölni igyekeztek engem, engem (az embert), aki megmondtam nektek az igazságot, amit az Isten mellől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte.

Jn 8:41 Ti a ti atyátok tetteit teszitek.” - „Nem születünk mi paráznaságból - felelték neki -, egy Atyánk van: Isten.”

Jn 8:42 Jézus ezt felelte nekik: „Ha Isten volna Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől jöttem, és úgy vagyok itt. Mert nem magamtól jöttem, hanem ő küldött el engem.

Jn 8:43 Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok.

Jn 8:44 Ti a vádló atyjától valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magából beszél, amikor a hazugságot szólja, mert hazug ő és a hazugságnak atyja.

Jn 8:45 De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem.

Jn 8:46 Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem?

Jn 8:47 Aki Istentől való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok.”

Jn 8:48 Megszólaltak a zsidók: „Nem helyesen mondjuk-e, hogy samaritánus vagy és ördögi szellem van benned?”

Jn 8:49 „Bennem nincs ördögi szellem - felelte Jézus -, ellenkezőleg, megbecsülöm Atyámat, ti azonban nem becsültök engem.

Jn 8:50 Én nem keresem a magam dicsőségét, van, aki megkeresse és megítélje.

Jn 8:51 Bizony, bizony azt mondom nektek, ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem lát halált.”

Jn 8:52 „Most tudjuk hát, hogy ördögi szellem van benned - mondták neki a zsidók. - Ábrahám meghalt, a próféták is. Te meg azt mondod: Ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem kóstol halált.”

Jn 8:53 Nagyobb vagy te atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mivé teszed te magad?”

Jn 8:54 Jézus ezt felelte: „Ha én magam dicsőítem magamat, dicsőségem semmit sem ér. Van, aki engem megdicsőítsen: Atyám, akiről azt mondjátok: Ő a mi Istenünk.”

Jn 8:55 De ti nem ismertétek őt, én ellenben ismerem őt, ha azt mondanám: Nem ismerem őt, hozzátok hasonló hazuggá lennék. Ám én ismerem őt, és beszédét megőrzöm.

Jn 8:56 Atyátok, Ábrahám ujjongott annak, hogy meglátja az én napomat, meg is látta, meg is örült.”

Jn 8:57 „Ötven éves sem vagy és láttad Ábrahámot?” - kérdezték tőle a zsidók.

Jn 8:58 Jézus azt felelte nekik: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok.”

Jn 8:59 Köveket emeltek fel, hogy reája vessék. Jézus azonban elrejtőzött és kiment a szenthelyről.

Jn 9:1 Elmentében meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt.

Jn 9:2 Tanítványai megkérdezték: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e, vagy a szülei, hogy vakon született?”

Jn 9:3 Jézus ezt felelte: „Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem azért történt ez, hogy az Isten munkái rajta láthatókká legyenek.”

Jn 9:4 Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött, éjszaka jön, amikor senki nem munkálkodhatik.

Jn 9:5 Én, amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.”

Jn 9:6 Miután ezeket mondta, a földre köpött, sarat csinált a köpésből, a sarat rátette a vak szemére

Jn 9:7 és így szólt hozzá: „Eredj el, mosakodjál meg a Siloám medencéjében,” (aminek jelentése: küldött). A vak elment, megmosakodott és látott.

Jn 9:8 A szomszédok, és akik korábban koldulni látták őt, így szóltak: „Nem ő ült itt és kéregetett?”

Jn 9:9 Némelyek ezt mondták: „Ő volt,” mások: „Nem, csak hasonlít hozzá.” Ő maga azt mondta: „Én vagyok az.”

Jn 9:10 Megkérdezték tőle: „Hogy nyílt meg a szemed?”

Jn 9:11 „Az az ember, akit Jézusnak mondanak, sarat csinált, szememre kente és ezt mondta: Eredj el a Siloámba, s mosakodjál meg. Elmentem, megmosakodtam és megjött a látásom.”

Jn 9:12 Megkérdezték tőle: „Hol van az az ember?” - „Nem tudom” - felelte.

Jn 9:13 Elvezették a farizeusokhoz, azt tudniillik, aki vak volt.

Jn 9:14 Szombat volt az a nap, melyen Jézus a sarat csinálta, és amelyen megnyitotta a vak szemét.

Jn 9:15 Újra megkérdezték tőle a farizeusok is, hogyan lett látóvá? Azt felelte: „Sarat tett a szememre, megmosakodtam és látok.”

Jn 9:16 Egynéhány farizeus megjegyezte: „Az az ember nincs Istentől, mert a szombatot nem tartja meg.” Mások ezt mondták: „Hogy volna képes vétkes ember ilyen jeleket tenni?” Úgyhogy szakadás lett közöttük.

Jn 9:17 Azután újra megkérdezték a vakot: „Mit mondasz te felőle, hisz szemedet megnyitotta?” „Azt, hogy próféta” - felelte a vak.

Jn 9:18 A zsidók most már nem hitték el felőle, hogy vak volt és hogy úgy jött meg a látása, míg csak el nem hívták annak szüleit, aki látóvá lett,

Jn 9:19 és őket meg nem kérdezték: „Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Hogy van, hogy lát most?”

Jn 9:20 A szülei ezt felelték: „Azt tudjuk, hogy ő a fiunk és hogy vakon született,

Jn 9:21 de hogy hogyan lát most, nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg a szemét, azt mi nem tudjuk. Őt kérdeztétek, elég koros. Majd ő felel magáért.”

Jn 9:22 Ezeket azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól. A zsidók ugyanis összebeszéltek, hogyha valaki a Krisztusnak vallja Jézust, kivetik a zsinagógából.

Jn 9:23 Ezért mondták a szülei: „Eleg koros, őt kérdeztétek.”

Jn 9:24 Másodszor is hívták azt az embert, aki vak volt és így szóltak hozzá: „Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember vétkes.”

Jn 9:25 „Hogy vétkes-e, nem tudom - felelte az -, egyet tudok, hogy vak létemre most látok.”

Jn 9:26 „Mit tett veled, hogyan nyitotta meg szemedet?” - kérdezték tőle.

Jn 9:27 „Már megmondtam nektek - felelte nekik. Nem hallottátok? Miért akarjátok újra hallani? Vajon ti is tanítványai akartok lenni?”

Jn 9:28 Azok gyalázkodva szóltak hozzá: „Te vagy a tanítványa neki, mi Mózes tanítványai vagyunk.

Jn 9:29 Mi tudjuk, hogy Mózesnek Isten szólott, de erről nem tudjuk, honnan való.”

Jn 9:30 Az ember ezt felelte nekik: „Ebben csak az a csudálatos, hogy nem tudjátok, hogy ő honnan való, bár ő nyitotta meg a szememet.

Jn 9:31 Tudjuk, hogy vétkezőkre az Isten nem hallgat, csak arra hallgat, aki istenfélő és az ő akaratát teszi.

Jn 9:32 Öröktől fogva nem hallotta senki, hogy született vaknak valaki megnyitotta volna a szemét.

Jn 9:33 Ha ő nem Isten mellől jött volna, nem volna képes tenni semmit.”

Jn 9:34 „Te mindenestől vétekben születél - mondták neki -, és te tanítasz minket?” Azzal kivetették őt a zsinagógából.

Jn 9:35 Jézus meghallotta, hogy kivetették, s amikor rátalált, megszólította: „Hiszel az ember Fiában?”

Jn 9:36 Az így felelt: „És ki az Uram, hogy higgyek benne?”

Jn 9:37 „Láttad már őt - felelte neki Jézus -, az az, aki beszél veled.”

Jn 9:38 „Hiszek Uram” - felelte ő és a földre borult előtte.

Jn 9:39 Erre Jézus így szólt: „Ítélni jöttem e világra, hogy azok, akik nem látnak, látókká legyenek és a látók vakokká.”

Jn 9:40 A vele tartózkodó farizeusok közül egyesek meghallották ezeket a szavakat és megszólították: „Hát mi is vakok vagyunk?”

Jn 9:41 „Ha vakok volnátok - felelte nekik Jézus -, nem volna vétkeitek. De mivel azt mondjátok: Látunk -, vétkeitek megmarad.”

Jn 10:1 „Bizony, bizony azt mondom néktek, aki nem az ajtón át megy be a juhok karámjába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az, haramia.

Jn 10:2 Aki ellenben az ajtón át megy be, az a juhok pásztora.

Jn 10:3 Neki az ajtónálló megnyit. A juhok is hallgatnak szavára. Saját juhait nevükön szólítja és kivezeti őket.

Jn 10:4 Ha mind kihajtotta a saját juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját.

Jn 10:5 Más embert egyáltalában nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert nem ismerik a mások hangját.”

Jn 10:6 Ezt a példaszót mondta nekik Jézus, de azok nem ismerték fel, hogy mi az, amit elbeszéltek nekik.

Jn 10:7 Majd újra megszólalt Jézus: „Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja.

Jn 10:8 Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és haramiák, de nem hallgattak rájuk a juhok.

Jn 10:9 Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd, és legelőt talál.

Jn 10:10 A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük.

Jn 10:11 Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor a lelkét adja oda a juhokért.

Jn 10:12 Aki béres és nem pásztor, kinek a juhok nem tulajdonai, - amikor észreveszi, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut, a farkas meg elragadja és szétszórja őket,

Jn 10:13 az ilyen ugyanis béres és nem törődik a juhokkal.

Jn 10:14 Én vagyok a jó pásztor. Én ismerem az enyéimet, s az enyéim ismernek engem,

Jn 10:15 mint ahogy az Atya is ismer engem és én is ismerem az Atyát. Én lelkemet adom oda a juhokért.

Jn 10:16 Más juhaim is vannak nékem, melyek nem ebből a karámból valók. Azokat is elő kell vezetnem. Hallgatni fognak a szavamra úgy, hogy egy nyáj lesz majd és egy pásztor.

Jn 10:17 Azért szeret engem az Atya, mert lelkemet adom oda, hogy újra felvegyem.

Jn 10:18 Senki nem vette el azt tőlem, magam vetem azt el magamtól. Felhatalmazást kaptam arra, hogy elvessem azt, és felhatalmazást kaptam, hogy újra magamhoz vegyem azt. Atyámnál kaptam ilyen parancsolatot."

Jn 10:19 Hasadás támadt a zsidók közt e beszédek miatt.

Jn 10:20 Közülük sokan ezt mondták: „Ördögi szellem van benne, nincs eszénél: Mit hallgattok rá?”

Jn 10:21 „Ezek nem ördögösnek beszédei, - mondták mások. - Ördögi szellemnek lehet-e hatalma arra, hogy vakok szemét megnyissa?”

Jn 10:22 A templom újrászentelésének ünnepe következett akkor Jeruzsálemben. Tél volt.

Jn 10:23 Jézus a szenthelyen a Salamon tornácában járt.

Jn 10:24 Körülfogták a zsidók és megkérdezték tőle: „Meddig tartod még feszültségben a lelkünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd ki a nyilvánosság előtt.”

Jn 10:25 „Már mondtam, és nem hiszitek - felelte Jézus nekik. - A tettek, amelyeket Atyám nevében teszek, tanúskodnak mellettem.

Jn 10:26 Ti azonban nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók.

Jn 10:27 Az én juhaim hallgatnak szómra, én is ismerem őket, ők meg követnek engem.

Jn 10:28 Örök életet adok nekik, úgy, hogy soha el nem vesznek, senki sem fogja kiragadni őket a kezemből.

Jn 10:29 Atyám, aki őket nekem adta, nagyobb mindeneknél és senki sem képes kiragadni őket Atyám kezéből.

Jn 10:30 Én és az Atya egy vagyunk."

Jn 10:31 A zsidók újra köveket hoztak, hogy megkövezzék.

Jn 10:32 Jézus megszólította őket: „Sok nemes tettet mutattam nektek, melyek Atyámtól valók-, közülük melyik tettemért köveztek meg engem?”

Jn 10:33 „Nemes tettért nem kövezünk meg téged - felelték neki a zsidók -, hanem káromlásért, azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magad.”

Jn 10:34 Jézus ezt felelte nekik: „Nincsen megírva törvényetekben: Én mondtam: Istenek vagytok?

Jn 10:35 Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten szava szólott, és az Írás fel nem bontható -,

Jn 10:36 akkor ti annak mondjátok, hogy: Káromolsz! - akit az Atya megszentelt és a világba küldött csak azért, mert azt mondtam: Isten Fia vagyok?

Jn 10:37 Ha nem Atyámnak a munkáit végzem, ne higgyetek nekem.

Jn 10:38 De ha azokat teszem, még ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy felismerhessétek és tudhassátok, hogy bennem az Atya van és én az Atyában.”

Jn 10:39 Újra azon voltak, hogy elfogják őt, de kiment a kezük közül.

Jn 10:40 Eltávozott ismét a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János korábban bemerített és ott tartózkodott.

Jn 10:41 Sokan mentek hozzá és azt beszéltek, hogy János ugyan semmi jelt nem tett, de igaz volt minden, amit János őfelőle mondott.

Jn 10:42 Sokan hittek hát ott őbenne.

Jn 11:1 Volt egy elerőtlenült ember, Lázár, Betániából, Mártának és Márta húgának, Máriának falujából.

Jn 11:2 Mária volt az az asszony, aki az Urat kenettel megkenete és lábát hajával törölte meg. Ennek a testvére Lázár volt az elerőtlenült.

Jn 11:3 A nőtestvérek elküldtek hát Jézushoz ezzel az üzenettel: „Uram, lásd, akit kedvelsz, elerőtlenült.”

Jn 11:4 Mikor Jézus ezt meghallotta, így szólt: „Ez az erőtlenség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy érte az Istennek Fiát dicsőítsék.”

Jn 11:5 Jézus pedig szerette Mártát, valamint annak hugát és Lázárt.

Jn 11:6 Amint tehát meghallotta, hogy Lázár megerőtlenült, akkor még két napig maradt ugyanazon a helyen.

Jn 11:7 Azután így szólt tanítványaihoz: „Menjünk ismét Júdeába.”

Jn 11:8 „Rabbi - mondták neki tanítványai -, éppen most akartak a zsidók megkövezni s te újra odamégy?”

Jn 11:9 „Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? - felelte Jézus. - Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát.

Jn 11:10 Ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen benne világosság.”

Jn 11:11 Ezeket mondta. Azután így szólt hozzájuk: „Barátunk, Lázár aluszik, de elmegyek, hogy felébresszem álmából.”

Jn 11:12 „Uram, ha alszik, meg fog menekülni” - mondták a tanítványai.

Jn 11:13 Jézus azonban a haláláról beszélt, míg azok azt vélték, hogy álom alvásáról szól,

Jn 11:14 akkor azután nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt.

Jn 11:15 De örülök annak, hogy nem voltam ott, miattatok, hogy higgyetek. Most azonban menjünk el hozzá.”

Jn 11:16 ”Menjünk el és haljunk meg vele együtt!” - szólt tanítványtársaihoz Tamás, akit Ikernek neveznek.

Jn 11:17 Mikor Jézus odaért, úgy találta, hogy már négy nap óta van a sírban.

Jn 11:18 Betánia közel volt Jeruzsálemhez, csak mintegy tizenöt stádiumnyira.

Jn 11:19 A zsidók közül sokan jöttek el Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt.

Jn 11:20 Mikor Márta meghallotta, hogy Jézus útban van, elébe ment, Mária pedig ült házában.

Jn 11:21 „Uram - szólt Márta Jézushoz -, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Jn 11:22 Azt azonban most is tudom, hogy amire csak kéred az Istent, megadja neked az Isten.”

Jn 11:23 „Fel fog támadni a testvéred” - felelte neki Jézus.

Jn 11:24 Márta így válaszolt: „Tudom, hogy fel fog támadni a feltámadáskor az utolsó napon.”

Jn 11:25 „Én vagyok a feltámadás és az élet - mondta neki Jézus -, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalna is.

Jn 11:26 Soha nem hal meg senki, aki él és hisz bennem. Hiszed-e ezt?”

Jn 11:27 „Igen, Uram - mondta neki -, én hívő vagyok, hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világra jő.

Jn 11:28 Mikor ezt mondta, eltávozott és hívta a húgát, Máriát, titkon azt súgva neki: „A tanító itt van és hív tégedet.”

Jn 11:29 Az, ahogy meghallotta, sietve felkelt és hozzáment.

Jn 11:30 Jézus még nem ment be a faluba, hanem ott volt azon a helyen, ahová Márta elébe ment.

Jn 11:31 Azok a zsidók, akik Máriával együtt voltak a házban és vigasztalták őt, - amikor meglátták, hogy Mária sietve felkel és eltávozik, követték abban a hiedelemben, hogy a sírhoz megy, hogy ott sírjon.

Jn 11:32 Mihelyt Mária odaért, ahol Jézus volt és meglátta őt, a lábaihoz borult és így szólította meg: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”

Jn 11:33 Amikor Jézus sírni látta őt és azokat a zsidókat, akik vele jöttek, indulat jött reá, nyugtalanná lett

Jn 11:34 és így szólott: „Hol helyeztéték őt el?” - „Uram, jöjj és lásd meg!” - mondták neki.

Jn 11:35 Jézus könnyezett.

Jn 11:36 „Nézd, mennyire kedvelte őt” - szóltak a zsidók.

Jn 11:37 Némelyek meg ezt mondták közülük: „Ő, aki a vaknak szemét megnyitotta, nem lett volna képes megtenni, hogy Lázár ne haljon meg?”

Jn 11:38 Jézus most újra megtelt indulattal és a sírhoz ment. Ez egy üreg volt és egy kő feküdt rajta.

Jn 11:39 „Vigyétek el a követ!” - mondtotta Jézus.” Uram - szólalt meg Márta, a halott testvére -, már szaga van, hiszen négy napos.”

Jn 11:40 „Nem megmondtam neked - mondta neki Jézus -, hogyha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

Jn 11:41 Erre elemelték a követ, Jézus pedig az égre emelte szemét és így szólt: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

Jn 11:42 De tudtam én, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló tömegért szóltam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.”

Jn 11:43 Miután ezeket mondta, nagy hangon felkiáltott: „Lázár, jöjj ki!”

Jn 11:44 És kijött a halott, kezén, lábán pólyákkal átkötözve, arcát keszkenő takarta.” Oldjátok fel, hadd járjon!” - mondta nekik Jézus.

Jn 11:45 Azok közül a zsidók közül, akik Máriához jöttek és látták, hogy Jézus mit cselekszik, sokan hittek.

Jn 11:46 Közülük némelyek elmentek azután a farizeusokhoz és elmondották nekik, mit tett Jézus.

Jn 11:47 Ekkor a főpapok és farizeusok összegyűjtötték a nagytanácsot és abban így szóltak: „Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik?”

Jn 11:48 Ha úgy hagyjuk, mindenki benne hisz majd. Azután eljönnek a rómaiak és elveszik tőlünk a helyet is, a nemzetet is.”

Jn 11:49 Közülük egyik, Kajafás, aki abban az évben főpap volt, ezt mondta nekik: „Nem tudtok ti semmit.

Jn 11:50 Azzal sem számoltok, hogy hasznosabb nektek, ha egy ember hal meg a népért, mintsem, hogy az egész nemzet elveszen.”

Jn 11:51 Ezt pedig nem magától mondta, hanem mivel ő volt abban az esztendőben a főpap, prófétai látást mondott, hogy Jézusnak meg kell halnia a nemzetért,

Jn 11:52 és hozzá nemcsak a nemzetért, hanem azért is, hogy Isten szétszórt gyermekei egybegyűjtsenek.

Jn 11:53 Attól a naptól fogva támadt az az elhatározásuk, hogy Jézust megöljék.

Jn 11:54 Így azután Jézus többé nem járt nyilvánosan a zsidók közt, hanem elvonult onnan egy, a pusztahoz közel eső vidékre, Efraim nevű városba és tanítványaival együtt ott tartózkodott.

Jn 11:55 Közel volt a zsidók pászkája. A pászka előtt a vidékről sokan mentek fel Jeruzsálembe, hogy szent tisztulásban részesüljenek.

Jn 11:56 Keresték Jézust és a szenthelyen állva így beszélgettek egymás között: „Mi a véleményetek? Úgy gondoljátok, hogy nem jön fel az ünnepre?”

Jn 11:57 A főpapok és farizeusok pedig parancsolatot adtak, hogy ha valaki tudja, hol van, jelentse, hogy elfoghassák.

Jn 12:1 Jézus a pászka előtt hat nappal Betániába érkezett, ott lakott Lázár, akit Jézus a halottak közül feltámasztott.

Jn 12:2 Ugyanott lakomát készítettek számára, amelyen Márta szolgált fel, Lázár pedig egy volt azok közül, akik vele együtt asztalhoz dőltek.

Jn 12:3 Mária ekkor, miután vett egy font igazi nagyon értékes nárdus kenőcsöt, megkenete vele Jézus lábát, azután hajával megtörölte. A ház erre betelt a kenet illatával,

Jn 12:4 Tanítványai közül azonban egyik, a karióti Júdás, ki őt elárulni készült, így szólott:

Jn 12:5 „Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért s miért nem adták oda a szegényeknek?”

Jn 12:6 Ezt azonban nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem, mert tolvaj volt. Nála volt az erszény, s ő hordta, amit belé vetettek.

Jn 12:7 „Hagyd őt - mondotta Jézus -, hadd szóljon ez nekem temetésem napjára.

Jn 12:8 Szegények ugyanis mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindenkor a tietek.”

Jn 12:9 A zsidók közül nagy tömeg értesült arról, hogy Jézus ott van s eljöttek, nemcsak Jézusért, hanem azért is, hogy lássák Lázárt, akit a halottak közül feltámasztott.

Jn 12:10 A főpapok erre elhatározták, hogy Lázárt is megölik,

Jn 12:11 mert a zsidók közül sokan mentek le oda és hittek Jézusban.

Jn 12:12 A következő napon az a nagy tömeg, amely az ünnepre érkezett, miután meghallották, hogy Jézus Jeruzsálembe jön,

Jn 12:13 pálmaágakat szedtek, kimentek eléje és így kiáltottak: „Hozsánna, áldott az, aki az Úr nevében jön, Izráel királya!”

Jn 12:14 Jézus, miután egy fiatal szamarat talált, ráült a megírt Ige szerint:

Jn 12:15 „Ne félj Sion leánya! Íme királyod jó, szárnak csikaján ül.”

Jn 12:16 Tanítványai eleinte nem ismertek rá e dolgokra, de amikor Jézus megdicsőült, akkor visszaemlékeztek, hogy ezek már meg voltak írva felőle, és hogy ezeket is tették vele.

Jn 12:17 Az a tömeg, mely együtt volt vele akkor, amikor Lázárt a sírból előhívta, és a halottak közül feltámasztotta, most tanúságot tett mellette.

Jn 12:18 Azért is ment eléje a tömeg, mert hallották róla, hogy ezt a jelt tette.

Jn 12:19 A farizeusok meg így beszéltek egymás között: „Látjátok, semmi hasznotok már? Lám! Utána megy már a világ.”

Jn 12:20 Azok között, akik az ünnepre felmentek imádkozni, volt néhány hellén.

Jn 12:21 Ezek odamentek a galileai Betsaidából való Fülöphöz és megkérték: „Uram, Jézust akarnók látni.”

Jn 12:22 Fülöp elment és szólt Andrásnak, András és Fülöp elmentek és szóltak Jézusnak.

Jn 12:23 Jézus meg így szólt hozzájuk: „Eljött az óra, hogy az embernek Fia megdicsőüljön.

Jn 12:24 Bizony, bizony azt mondom nektek, ha a földbe hullatott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem.

Jn 12:25 Aki kedveli a lelkét, elveszti azt, s aki gyűlöli e világban a lelkét, örök életre megőrzi azt.

Jn 12:26 Ha valaki kiszolgál engem, kövessen is engem, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is. Ha valaki nekem szolgál, meg fogja becsülni azt az Atya.

Jn 12:27 Most nyugtalan a lelkem. Mit mondjak? Atyám, ments meg engem ez órától! De hisz ezért jöttem erre az órára.

Jn 12:28 Atyám, dicsőítsd meg nevedet!" Hang szólt az égből: „Meg is dicsőítettem és újra meg fogom dicsőíteni.”

Jn 12:29 Az ott álló és hallgató tömeg azt mondta: „Mennydörgés hallatszott.” Mások ezt mondták: „Angyal beszél vele.”

Jn 12:30 Megszólalt Jézus: „Nem értem szólt ez a hang, hanem érettetek.

Jn 12:31 Most folyik a világon az ítélet! Most fogják e világ fejedelmét kivetni.

Jn 12:32 De én is, ha engem felemelnek e földről, mindeneket magamhoz vonok majd.”

Jn 12:33 Ilyen jelképpel fejezte ki, hogy mily halállal kell meghalnia.

Jn 12:34 „Mi a törvényből azt hallottuk - felelte neki a tömeg -, hogy a Krisztus örökre megmarad, hogy mondhatod hát, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie? Ki ez az embernek Fia?”

Jn 12:35 Jézus azt felelte nekik: „A világosság még egy kis ideig köztetek van. Úgy járjatok, ahogy világosságotok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket. Aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Jn 12:36 Minthogy világosságotok van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiaivá lehessetek.” Ezeket mondta Jézus, azután elment és elrejtőzött előlük.

Jn 12:37 Bár így nagy jeleket tett előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, melyet mondott:

Jn 12:38 „Uram, ki hitt annak, amit tőlünk hallott? Az Úrnak karjáról ki előtt hullott le a lepel?”

Jn 12:39 Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás később még azt is mondta:

Jn 12:40 „Vakká tette szemüket, megkövesedett szívüket, hogy szemükkel ne lássanak, szívükkel ne értsenek, meg ne forduljanak, és meg ne gyógyíthassam őket.”

Jn 12:41 Ezeket azért mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét és ő róla beszélt.

Jn 12:42 Mégis még az előjárók közül is sokan hittek benne, de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy a zsinagógából ki ne vessék őket.

Jn 12:43 Mert jobban szerették az emberek elismerését, mint azt a dicsőséget, amelyet az Isten ad.

Jn 12:44 Jézus hangosan kiáltotta: „Aki bennem hisz, nem én bennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.

Jn 12:45 És aki engem lát, azt látja, aki engem elküldött.

Jn 12:46 Én világosságul jöttem e világra, hogy senki, aki bennem hisz, sötétségben ne maradjon.

Jn 12:47 Ha valaki beszédemet hallgatja, és nem őrzi meg, én nem ítélem meg azt, mert nem azért jöttem, hogy a világot megítéljem, hanem hogy megmentsem a világot.

Jn 12:48 Van valaki, aki megítéli azt, aki elvet engem és beszédeimet el nem fogadja, az Ige ítéli el, amelyet szóltam, az Ige ítéli

Jn 12:49 e1 azt az utolsó napon. Mert én nem magamból szóltam, hanem az Atya, aki engem elküldött, adott nekem parancsot arra, hogy mit szóljak, és mit beszéljek.

Jn 12:50 És tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amiket tehát beszélek, úgy beszélem, ahogy az Atya mondotta nekem.”

- Jn 13:1** A pászka ünnepe előtt történt, hogy Jézus, miután tudta, hogy eljött az órája arra, hogy ebből a világból átmenjen az Atyához, azért mert szerette övéit, akik e világban vannak, mindvégig szerette őket.
- Jn 13:2** Egy estebéd alkalmával, mikor a vádló már belesugallta Júdásnak, a karióti Simon fiának szívébe, hogy elárulja őt,
- Jn 13:3** miután tudta Jézus, hogy az Atya mindent neki adott az ő kezébe, és tudta, hogy ő az Istentől jött ki és az Istenhez megy el.
- Jn 13:4** Minderről tudva felkelt az estebédtől, köpenyét levetette, fogott egy vászontörülőt s azt körülkötötte magán.
- Jn 13:5** Aztán vizet töltött egy tálba s hozzáfogott, hogy tanítványainak lábát megmossa és a törülközővel, melyet magán körülkötött, megtörölje.
- Jn 13:6** Elérkezett Simon Péterhez, ki ezt mondta neki: „Uram, te mosod meg az én lábamat?”
- Jn 13:7** „Amit most én teszek, azt te most nem érted - felelte neki Jézus -, később majd meg fogod érteni.”
- Jn 13:8** De Péter ezt mondta: „Az én lábamat te soha meg nem mosod.” Jézus azt felelte neki: „Ha meg nem moslak, nincs részed velem.”
- Jn 13:9** „Uram - szólott Simon Péter -, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is.”
- Jn 13:10** „Annak, aki megmosdott, nincs többre szüksége - válaszolta neki Jézus -, minthogy a lábát megmossák, egyébként egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.”
- Jn 13:11** Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt, azértmondta, hogy nem vagytok mindnyájan tiszták.
- Jn 13:12** Mikor már megmosta lábukat, felvette köpenyét, újra asztalhoz dőlt és így szólt hozzájuk: „Értitek, mit tettem veletek?”
- Jn 13:13** Ti így hívtok engem: Tanító! Vagy: Úr! És helyesen mondjátok, az vagyok.
- Jn 13:14** Ha én, aki Úr és Tanító vagyok, megmostam lábatokat, ti is tartoztok egymás lábát mosni,
- Jn 13:15** mert példát adtam nektek, hogy ti is úgy tegyetek, ahogy én tettem.
- Jn 13:16** Bizony, bizony azt mondom nektek, a rabszolga nem nagyobb uránál, sem akit elküldenek nem nagyobb annál, aki elküldötte.
- Jn 13:17** Ha ezeket tudjátok, boldogok vagytok, ha megtehetitek őket.
- Jn 13:18** Nem mindnyájatok felől szólok. Tudom, kiket válogattam ki. De azért tettem, hogy az Írás beteljesedjék: Aki kenyereket eszi, felemelte sarkát ellenem.
- Jn 13:19** Most kezdem ezt beszélni nektek, még mielőtt megtörtént volna, hogy ha megtörténik, elhiggyétek, hogy én vagyok az.
- Jn 13:20** Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy aki valakit befogad, akit én küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”
- Jn 13:21** Mikor Jézus ezeket mondta, nyugtalanná tette szelleme, mire ő a következő tanúságot tette: „Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy közületek egy el fog engem árulni.”
- Jn 13:22** A tanítványok erre egymásra néztek, zavarban a felől, hogy melyikükről beszél.
- Jn 13:23** Tanítványai közül az egyik, akit Jézus szeretett, Jézus keblére dőlve feküdt
- Jn 13:24** s annak intett Simon Péter kérdezve: „Ki az, akiről beszél?”
- Jn 13:25** Az Jézus keblére vetvén magát, megkérdezte tőle: „Uram, ki az?”
- Jn 13:26** Jézus ezt felelte: „Az, akinek a bemártott falatot oda fogom adni.” Bemártott egy falatot, azután fogta és odaadta karióti Simon fiának, Júdásnak.
- Jn 13:27** Akkor a falat után bement abba a sátán.” Jobban siess azzal, amit tenni készülsz!” - mondta neki Jézus.
- Jn 13:28** Azt azonban az asztalnál fekvők közül senki sem értette, hogy ezt mire mondotta.

Jn 13:29 Némelyek azt gondolták, hogy miután a persely Júdásnál volt, Jézus azt mondta neki: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz,” vagy, hogy a szegényeknek adjon valamit.

Jn 13:30 Mikor azután a falatot elvette, tüstént eltávozott. Akkor már éjszaka volt.

Jn 13:31 Mikor elment, Jézus így szólt: „Most dicsőült meg az embernek Fia, Isten is megdicsőült benne.

Jn 13:32 Ha Isten megdicsőült benne, Isten is meg fogja őt dicsőíteni önmagában, hamarosan megdicsőíti őt.

Jn 13:33 Gyermekeim, még egy kevés ideig veletek vagyok, keresni fogtok engem, és amiként a zsidóknak már megmondtam, azt most nektek is mondom: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek.

Jn 13:34 Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.

Jn 13:35 Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt.”

Jn 13:36 „Uram, hová mégy?” - kérdezte tőle Simon Péter. Jézus ezt felelte: „Ahová megyek, oda most nem követhetsz, de utólag követni fogsz.”

Jn 13:37 „Uram - mondta neki Péter -, miért nem követhetlek most? A lelkeimet adom oda érted.”

Jn 13:38 „A lelkeidet adod oda értem? - felelte neki Jézus -, bizony azt mondom neked, hogy nem szól addig a kakas, míg háromszor meg nem tagadsz engem.”

Jn 14:1 „Ne rendüljön meg a szívetek! Higgyetek Istenben, én bennem is higgyetek!

Jn 14:2 Atyám házában sok lakás van. Ha nem úgy volna, megmondtam volna nektek. Mert azért megyek el, hogy helyet készítssek nektek.

Jn 14:3 És ha elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét megjövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

Jn 14:4 Az utat tudjátok oda, ahová megyek.”

Jn 14:5 „Uram - szólt hozzá Tamás -, nem tudjuk hova mégy, hogy tudhatnánk az utat?”

Jn 14:6 Jézus ezt felelte: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak rajtam keresztül.

Jn 14:7 Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva ismeritek és látjátok őt.”

Jn 14:8 „Uram - mondta neki Fülöp -, mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég nekünk.”

Jn 14:9 „Annyi idő óta veletek vagyok - felelte neki Jézus -, és te nem ismeresz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogy mondhatod: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Jn 14:10 Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya énbennem? A beszédeket, melyeket nektek szólok, nem magamtól szólok. Az Atya, ki bennem marad, végzi a maga munkáit.

Jn 14:11 Higgyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem. Ha nem, magukért a tettekért higgyetek.

Jn 14:12 Bizony, bizony azt mondom nektek, az, aki bennem hisz, ugyanazokat a munkákat fogja tenni, melyeket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat fog tenni, mert én az Atyához megyek.

Jn 14:13 S amit csak kérni fogtok az én nevemben, megteszem majd, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.

Jn 14:14 Ha valamire nevemben kérni fogtok, én megteszem.

Jn 14:15 Ha szerettek engem, parancsolataimat megőrizzétek!

Jn 14:16 S majd kérni fogom az Atyát és ő más Bátorítót fog adni nektek, hogy az örökké veletek legyen:

Jn 14:17 Az igazság Szellemét, akit a világ nem képes befogadni, mert nem látja, s nem is ismeri őt, ti ellenben ismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz.

Jn 14:18 Nem hagylak titeket árvául, eljövök hozzátok.

Jn 14:19 Még egy kevés idő és a világ nem lát többé engem: Ti ellenben láttok, mert én élek s ti is élni fogtok.

Jn 14:20 Azon a napon fel fogjátok ismerni, hogy én Atyámban vagyok, ti énbennem vagytok, én is tibennetek.

Jn 14:21 Az szeret engem, aki magánál tartja parancsolataimat és megőrzi őket. Azt pedig, aki engem szeret, szeretni fogja Atyám. Én is szeretni fogom azt, és láthatóvá teszem magam majd neki."

Jn 14:22 „Uram - szólt hozzá Júdas, nem a karióti -, mi történt, hogy nekünk készülsz láthatóan megjelenni és nem a világnak?"

Jn 14:23 Jézus ezt felelte neki: „Ha valaki szeret engem, és ígémet megőrzi, Atyám is szeretni fogja azt, azután majd elmegyünk hozzá, és lakást készítünk nála.

Jn 14:24 Aki engem nem szeret, ígéimet sem őrzi meg. Az az ige pedig, melyet hallotok, nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem, Atyámé.

Jn 14:25 Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam.

Jn 14:26 A Bátorító azonban, a Szent Szellem, akit az Atya nevében küldeni fog, mindenre meg fog tanítani titeket, s mindenre emlékeztetni fog, amit mondtam nektek.

Jn 14:27 Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, és el ne csüggedjen.

Jn 14:28 Hallottátok, hogy azt mondtam nektek: Elmegyek, de eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy Atyámhoz megyek, mert az Atya nagyobb nálamnál.

Jn 14:29 Most hát megmondtam nektek, mielőtt megtörtént volna, hogy ha megtörténik, higgyetek.

Jn 14:30 Már nem sokat beszélek veletek, jön ugyanis e világ fejedelme. Bennem azonban semmije sincsen.

Jn 14:31 De azért van ez, hogy a világ megtudja, hogy szeretem az Atyát, s hogy amiképpen parancsolta nekem az Atya, akképpen cselekszem. Keljetek fel, menjünk innen!"

Jn 15:1 „Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves.

Jn 15:2 Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Jn 15:3 Ti már tiszták vagytok a miatt a beszéd miatt, melyet szoltam hozzátok.

Jn 15:4 Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok.

Jn 15:5 Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehetnek.

Jn 15:6 Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik.

Jn 15:7 Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok és meglesz nektek.

Jn 15:8 Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek, és tanítványaimmá lesztek.

Jn 15:9 Amiként engem szeretett Atyám, én is úgy megszerettelek titeket, maradjatok meg szeretetemben.

Jn 15:10 Ha parancsolataimat megőrzitek majd, megmaradtok szeretetemben, miként én is, ki Atyám parancsolatait megőriztem, meg fogok maradni az ő szeretetében.

Jn 15:11 Ezeket beszéltem el nektek, hogy az én örömöm bennetek legyen, s így örömötök teljessé legyen.

Jn 15:12 Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.

Jn 15:13 Annál nagyobb szeretet senkiben sem lehet, hogy ha valaki lelkét adja oda barátaiért.

Jn 15:14 Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.

Jn 15:15 Többé nem mondalak titeket rabszolgáknak, mert a rabszolga nem tudja, mit cselekszik ura, hanem barátainak mondalak titeket, mert mindent tudtokokra adtam, amit Atyámnál hallottam.

Jn 15:16 Nem ti választottatok ki engem, hanem én válogattalak ki, és arra rendelvelek titeket, hogy elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, a gyümölcsötök pedig megmaradjon, hogy bármire is kéritek az Atyát az én nevemben, megadja nektek.

Jn 15:17 Ezeket parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

Jn 15:18 Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.

Jn 15:19 Ha a világból valók volnátok, a világ kedvelné a sajátját, de mert nem vagytok a világból valók, hanem én válogattalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ.

Jn 15:20 Emlékezzetek meg arról a szóról, melyet mondtam nektek: A rabszolga nem nagyobb uránál. Ha engem üldözete, titeket is üldözni fognak. Ha az én szómat megőriztete, a tieteket is meg fogják őrizni.

Jn 15:21 Ámde mindezt az én nevemért fogják veletek tenni, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.

Jn 15:22 Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna nekik, nem volna vétkü, így azonban nincs mentségük a vétkükre.

Jn 15:23 Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöl.

Jn 15:24 Ha nem tettem volna közöttük azokat a tetteket, melyeket senki más nem tett, nem volna vétkü. Így azonban láttak is, meg gyűlölte: Engem is, Atyámat is.

Jn 15:25 De azért lett ez így, hogy beteljesedje a törvényükben megírt ige: Ok nélkül gyűlölte engem.

Jn 15:26 Ha eljő a Bátorító, akit Atyám mellől én fogok küldeni, az igazság Szelleme, aki Atyám mellől jó elő, ő fog tanúskodni mellettem.

Jn 15:27 De ti is tanúskodni fogtok, mert kezdettől fogva velem vagytok.

Jn 16:1 Ezeket azért beszéltem nektek, hogy törbe ne esete.

Jn 16:2 Ki fognak vetni titeket a zsinagógából. De jön egy óra, mikor bárki, aki titeket megöl, azt fogja gondolni, hogy az Istennek tesz szolgálatot vele.

Jn 16:3 Azért fognak így cselekedni, mert nem ismerték fel az Atyát, sem engem.

Jn 16:4 Mégis elmondtam e dolgokat nektek, hogy ha majd eljön az órájuk, visszaemlékezzete, hogy megmondtam nektek. Ezeket eleitől fogva azért nem mondtam nektek, mert veletek voltam.

Jn 16:5 Most azonban ahhoz megyek el, aki elküldött engem. Ám közöletek senki sem kérdez engem: Hová mégy?

Jn 16:6 Mégis, mikor ezeket mondtam nektek, a bánat töltötte meg szíveteket.

Jn 16:7 De én megmondtam nektek az igazat: Hasznokra van, hogy én elmenjek. Mert ha nem megyek el, a Bátorító nem jön el hozzátok, ha ellenben elmegyek, elküldöm őt hozzátok.

Jn 16:8 Ha ő eljön, meggyőzi a világot véte, igazságos döntés és ítélet dolgában.

Jn 16:9 Véte dolgában, hogy nem hisznek bennem.

Jn 16:10 Igazságos döntés dolgában, hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok engem.

Jn 16:11 Ítélet dolgában, hogy a világ fejedelme ítélet alatt van.

Jn 16:12 Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni még.

Jn 16:13 Ha azonban eljön ő, az igazság Szelleme, útmutatótok lesz a teljes igazságban. Mert nem magától fog beszélni, csak amit hall, azt mondja el, s a jövődőt tudatja veletek.

Jn 16:14 Engem fog dicsőíteni, mert az enyémből fog meríteni s azt mondja el nektek.

Jn 16:15 Mindaz, amiye Atyámnak van, az enyém, ezért mondtam nektek, hogy az enyémből meríti, s azt tudatja veletek.

Jn 16:16 Még egy kevés idő s többé nem láttok engem, megint egy kis idő, s megláttok majd engem.”

Jn 16:17 Tanítványai közül egyesek így szóltak egymáshoz: „Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő s nem láttok engem, megint egy kis idő s megláttok majd engem? Meg hogy: Az atyához megyek.

Jn 16:18 Micsoda az a kis idő, amiről beszél? - szóltak - nem tudjuk, mit beszél.”

Jn 16:19 Jézus észrevette, hogy meg akarják őt kérdezni, megszólította hát őket: „Afelől vitatkoztok egymással, hogy azt mondtam: Egy kevés idő és nem láttok engem, megint egy kevés idő és megláttok majd engem?

Jn 16:20 Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy ti sírni és jajveszékelné fogtok, a világ pedig örülni fog, ti bánkódni fogtok, de bánkódástok öröme fordul.

Jn 16:21 Ha az asszony szül, bánata van, mert eljött az órája, de ha megszüli gyermekét, többé nem emlékezik szorongására a miatt az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Jn 16:22 Nektek ugyan most bánatotok van, de majd újra meglátlak titeket és akkor szívetek örülni fog, s örömetöket senki sem fogja elvenni tőletek.

Jn 16:23 Azon a napon engem többé nem kérdeztek meg semmi felől. Bizony, bizony azt mondom nektek: Bármire kértek is akkor az Atyát az én nevemben, megadja nektek.

Jn 16:24 Mostanáig semmit sem kértetek az én nevemben: Kérjétek és kapni fogtok, hogy örömetök teljes legyen.

Jn 16:25 Ezeket példaszóval beszéltem nektek: De jön egy óra, mikor többé nem szólok nektek példaszóval, hanem teljes nyíltsággal adok nektek tudósítást az Atya felől.

Jn 16:26 Azon a napon az én nevemben kérni fogtok s nem mondom nektek, hogy az Atyát én fogom kérni értetek,

Jn 16:27 mert hisz az Atya maga is kedvel titeket, mert én kedvessé lettem nektek, ti meg annak hívóivé, hogy én Isten mellől jöttem el.

Jn 16:28 Eljöttem az Atyától, lejöttem a világba, ismét elhagyom a világot, és az Atyához megyek.”

Jn 16:29 „Most nyíltan beszélsz - szóltak tanítványai -, és nem mondasz semmit példaszóval.

Jn 16:30 Most tudjuk, hogy mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen, emiatt hisszük, hogy Isten mellől jöttél el.”

Jn 16:31 „Most hiszitek? - mondta nekik Jézus.

Jn 16:32 Lám, eljön egy óra és már el is jött, hogy szétszóródtok, ki-ki a magáéba és engem egyedül hagytok. De nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Jn 16:33 Ezeket azért beszéltem el nektek, hogy bennem békességetek legyen. A világban szorongatástok lesz, de bizzatok: A világ legyőzve áll alattam.”

Jn 17:1 Ezeket beszélte Jézus. Azután felemelte szemét az égre és így szólt: „Atyám! Eljött az óra. Dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad megdicsőíthessen téged.

Jn 17:2 Cselekedjél annak megfelelően, hogy fennhatóságot adtál neki minden húson, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adhasson.

Jn 17:3 Az az örök élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent ismerjenek és azt, akit elküldtél, a Krisztus Jézust.

Jn 17:4 Én megdicsőítettelek téged a földön, miután elvégeztem a munkát, melyet te adtál nekem, hogy megtegyem.

Jn 17:5 Most pedig dicsőíts meg engem Atyám, azzal a dicsőséggel, mely nálad az enyém volt, még mielőtt a világ lett volna.

Jn 17:6 Kinyilatkoztattam nevedet azoknak az embereknek, akiket a világból nekem adtál. Tied voltak és te nekem adtad őket, ők meg a te igédet megőrizték.

Jn 17:7 Most vált ismertté számukra, hogy minden, amit nekem adtál tőled való,

Jn 17:8 mert azokat a szavakat, melyeket nekem adtál, nekik adtam, ők elfogadták, és valósággal felismerték, hogy tőled jöttem el, elhitték, hogy te küldtél el engem.

Jn 17:9 Őértük kérlek téged, nem a világért kérlek, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert tied.

Jn 17:10 Minden, ami enyém a tiéd és a tiéd az enyém, én meg bennük jutottam dicsőségre.

Jn 17:11 Én ezentúl nem vagyok a világon, de ők a világban vannak, én hozzád megyek, Szent Atyám, őrizd meg őket neveddel, melyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.

Jn 17:12 Mikor velük voltam, én megőriztem őket a te neveddel, melyet nekem adtál, vigyáztam és senki sem vezett el közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesedjék.

Jn 17:13 Most pedig hozzád megyek és ezeket azért beszélem a világon, hogy az én örömeimet a maga teljességében birtokolhassák.

Értük szentelem magamat, hogy ők is igazán megszentelteké legyenek.

Jn 17:14 Igédet nekik adtam. A világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.

Jn 17:15 Nem arra kérlek, hogy kivedd őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a rossztól.

Jn 17:16 Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.

Jn 17:17 Szenteld meg őket az igazságban! A te igéd igazság.

Jn 17:18 Amint te elküldtél engem a világba, én is úgy küldöm el őket a világba.

Jn 17:19 Értük szentelem magamat, hogy ők is igazán megszentelteké legyenek.

Jn 17:20 Nem egyedül ezekért kérlek, hanem azokért is, akik az ő beszédükért fognak bennem hinni.

Jn 17:21 Hogy mindannyian egyek legyenek, hogy amiként te, Atyám bennem vagy és én tebenned vagyok, ők is bennünk legyenek, hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél engem.

Jn 17:22 Én azt a dicsőséget, melyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, mint mi egyek vagyunk:

Jn 17:23 én bennük és te énbennem, hogy az egységük befejezett legyen, hogy a világ felismerje, hogy te küldtél engem, s hogy úgy szeretted őket, mint ahogy engem szerettél.

Jn 17:24 Atyám, akarom, hogy azok, akiket nekem adtál, velem együtt ott legyenek, ahol én vagyok, hogy szemléljék dicsőségemet, melyet nekem adtál, hisz a világ alapítása előtt szerettél engem.

Jn 17:25 Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ezek felismerték, hogy te küldtél engem.

Jn 17:26 Megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, mellyel engem szerettél, bennük legyen, én is bennük legyek."

Jn 18:1 Miután Jézus ezeket mondotta, tanítványaival együtt egy, a Kidrón patakán túleső helyre ment, hol egy kert volt. Abba bementek ő és tanítványai.

Jn 18:2 Azt a helyet ismerte Júdás is, aki őt elárulta, mert Jézus sokszor gyűlt ott össze tanítványaival.

Jn 18:3 Júdás magával vivén a kohorszot (egy csapat katonát), továbbá a főpapoktól és a farizeusoktól kiküldött szolgákat, fáklyákkal, lámpákkal és fegyverekkel Jézushoz ment.

Jn 18:4 Jézus, aki tudta mindazt, ami rá következik, előjött és megkérdezte őket: „Kit kerestek?”

Jn 18:5 „A názáreti Jézust” - felelték azok -, mire azt mondta nekik: „Én vagyok.” Velük együtt ott állt Júdas is, aki őt elárulta.

Jn 18:6 Amikor azt mondta nekik: „Én vagyok,” azok hátra hőköltek és földre estek.

Jn 18:7 Újra megkérdezte hát őket: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” - felelték azok.

Jn 18:8 „Megmondtam már, hogy én vagyok - válaszolta Jézus -, ha engem kerestek, ezeket hagyjátok elmenni.”

Jn 18:9 Azért mondta ezt, hogy beteljesedjék az ige, amit mondott: „Azok közül, akiket nekem adtál, senkit el nem veszítettem.”

Jn 18:10 Simon Péter, akinél kard volt, kivonta azt és megvágta a főpap rabszolgáját, lemetszette annak jobb fülét. A rabszolga neve Málkus volt.

Jn 18:11 „Dugd kardodat hüvelyébe - szólt Jézus Péterre. - Hát én nem innám ki a poharat, melyet az Atya adott nekem?”

Jn 18:12 A kohorsz, az ezredes és a zsidók szolgái ekkor elfogták és megkötözték Jézust.

Jn 18:13 Először Annáshoz vezették. Ő volt Kajafás ipa, aki abban az esztendőben főpap volt.

Jn 18:14 Kajafás volt az, aki a tanácsban azt mondta a zsidóknak, hogy „hasznosabb, ha egy ember vész el a népért.”

Jn 18:15 Simon Péter és egy másik tanítvány követték Jézust. Az a tanítvány ismerős volt a főpapnál és Jézussal együtt bement a főpap udvarába.

Jn 18:16 Míg Péter kinn állt a kapunál. Akkor a másik tanítvány, aki a főpapnál ismerős volt, kiment és szólt a kapunálló leánynak, azután bevitte Pétert.

Jn 18:17 A kapunál álló fiatal rabszolgáló megszólította Pétert: „Nem vagy te is annak az embernek tanítványai közül való?” „Nem vagyok” - felelte ő.

Jn 18:18 Ott álldogáltak a rabszolgák és bérszolgák is, széntüzet csináltak, mert hideg volt és melegedtek. Köztük állt Péter is és melegedett.

Jn 18:19 A főpap tanítványai, és tanítása felől kérdezte Jézust.

Jn 18:20 Jézus így felelt neki: „Én nyíltan beszéltem a világnak. Mindenkor a zsinagógában és szent helyen tanítottam, hol a zsidók mindannyian összejönnek, rejtőzve semmit sem beszéltem.

Jn 18:21 Miért kérdezel engem? Kérdezd meg hallgatóimat, mit beszéltem nekik. Azok, látod, tudják, hogy miket mondtam.”

Jn 18:22 Mikor ezeket mondotta, a szolgák közül egy, aki mellette állt, arcul ütötte Jézust, és ezt mondotta: „Így felelsz a főpapnak?”

Jn 18:23 Jézus így válaszolt: „Ha gonoszul szóltam, bizonyítsd rám a gonoszt, ha pedig megfelelően, miért versz?”

Jn 18:24 Annás ekkor megkötözve elküldte őt Kajafás főpaphoz.

Jn 18:25 Simon Péter pedig ott állt és melegedett. Kérdezték tőle: „Úgy-e, hogy te is a tanítványai közül való vagy?” Ő eltagadta: „Nem vagyok” - mondta.

Jn 18:26 A főpap rabszolgái közül egy, aki rokona volt annak, akinek fülét Péter levágta, így szólt: „Nem láttalak én téged veled együtt a kertben?”

Jn 18:27 Péter ismét eltagadta és akkor tüstént megszólalt a kakas.

Jn 18:28 Jézust Kajafástól a pretóriumba (laktanyába) vezették. Ők maguk nem mentek be a pretóriumba, hogy ne fertőzödjének, hanem megehessék a pászkát.

Jn 18:29 Pilátus ment ki hát hozzájuk és megkérdezte: „Micsoda vádat emeltek ez ember ellen?”

Jn 18:30 Azok ezt felelték: „Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át.”

Jn 18:31 Pilátus erre ezt mondta nekik: „Vegyétek ti át és ítéljétek el törvényetek szerint.” - „Nekünk nincs megengedve, hogy bárkit is megöljünk” - válaszolták a zsidók neki,

Jn 18:32 hogy beteljesedjék Jézus jelképes szava, mellyel azt példázta, hogy milyen halállal kell meghalnia.

Jn 18:33 Pilátus hát újra bement a pretóriumba, hívatta Jézust és megkérdezte: „Te a zsidók királya vagy?”

Jn 18:34 Jézus így felelt: „Magadtól kérded ezt, vagy mások mondták neked rólam?”

Jn 18:35 „Zsidó vagyok én? - válaszolta Pilátus. A te nemzedet és a főpapok adtak téged át nekem. Mit tettél?”

Jn 18:36 Jézus ezt felelte: „Az én királyságom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból való volna a királyságom, szolgálaim küzdenének, hogy ne adassam át a zsidóknak. Így hát királyságom nem innen való.”

Jn 18:37 „Tehát király vagy?” - kérdezte tőle Pilátus. „Te mondod, hogy király vagyok - felelte Jézus. Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy tanúskodjam az igazság mellett. Mindenki hallgat a szómra, aki az igazságból való.”

Jn 18:38 „Mi az igazság?” - szólt Pilátus. E szó után újra kiment a zsidókhöz és így szólt hozzájuk: „Én semmi okot nem találok benne a vádolásra.

Jn 18:39 Van nálatok egy szokás, hogy pászka alkalmával elbocsássak egy foglyot. Akarjátok, hogy elbocsássam a Zsidók Királyát?”

Jn 18:40 Azok újra kiáltották: „Ne őt, hanem Barabbást!” Barabbás pedig haramia volt.

Jn 19:1 Akkor Pilátus elvitette és megostoroztatta Jézust.

Jn 19:2 A katonák tövisből koszorút fontak és fejére tették. Bíborköpenybe burkolták,

Jn 19:3 hozzáléptek és így szóltak: „Örvendj Zsidók Királya!” Majd arcára verdestek.

Jn 19:4 Azután újra kiment Pilátus és így szólt hozzájuk: „Nézzétek, kihozom őt, hogy lássátok: A vádra semmi okot nem találok benne,”

Jn 19:5 Jézus kiment hát a töviskoszorút és bíborköpenyt viselve. „Nézzétek az embert” - szólt nekik Pilátus.

Jn 19:6 Mikor a főpapok és a szolgák őt meglátták, ezt kiáltották: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” - „Vegyétek őt ti és feszítsétek meg - mondta nekik Pilátus. Én a vádra semmi okot nem találok benne.”

Jn 19:7 A zsidók ezt felelték neki: „Nekünk törvényünk van s a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiának mondotta magát.”

Jn 19:8 Mikor Pilátus ezt a szót hallotta, még jobban megrémült.

Jn 19:9 Újra bement a pretóriumba és megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy?” De Jézus nem adott neki választ.

Jn 19:10 Azt kérdezte tőle Pilátus: „Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy elbocsássalak s hatalmam van arra, hogy megfeszíttesselek?”

Jn 19:11 „Nem volna semmi hatalmad ellenem - felelte neki Jézus -, ha felülről nem adták volna neked. Ezért nagyobb annak a vétke, aki átadott engem neked.”

Jn 19:12 Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy elbocsássa őt, de a zsidók azt kiáltották: „Ha elbocsátod őt, nem vagy a császár barátja. Ellentmond a császárnak mindenki, aki magát királlyá teszi.”

Jn 19:13 Pilátus, ahogy meghallotta ezeket a szavakat, kivezettette Jézust és leült az ítélszékre, a Mozaik-kövezetnek, héberül Gabbathának nevezett helyen.

Jn 19:14 A pászka előkészülete volt, körülbelül a hatodik óra. Azt mondta a zsidóknak: „Nézzétek! Itt a királyotok!”

Jn 19:15 Azok kiáltottak: „Vidd el! Vidd el! Feszíttesd meg!” - „A ti királyotokat feszíttessem meg?” - kérdezte tőlük Pilátus. A főpapok felelték: „Nincs királyunk, hanem csak császárunk.”

Jn 19:16 Akkor odaadta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust.

Jn 19:17 Keresztjét hordozva kiment arra a helyre, melyet Koponyák helyének, héberül Golgotának neveznek.

Jn 19:18 Ott megfeszítették. Vele együtt innen is, onnan is, két másikat is megfeszítették, középtűt Jézust.

Jn 19:19 Pilátus feliratot is írt és azt a keresztre helyezték: - „Názáreti Jézus, a Zsidók Királya” -, volt a felirat.

Jn 19:20 Ezt a feliratot sok zsidó olvasta, mert az a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz. Héberül, római nyelven és hellénül volt írva.

Jn 19:21 A zsidók főpapjai azt mondták Pilátusnak: „Ne írd azt, hogy a zsidók királya, hanem, hogy ő mondotta, hogy a zsidók királya vagyok.”

Jn 19:22 De Pilátus ezt felelte: „Amit megírtam, megírtam.”

Jn 19:23 Mikor a katonák Jézust megfeszítették, fogták ruháit és négy részre osztották, mindenik katonának egy rész jutott. A köntös felől, mely varrás nélküli volt, a felső résztől kezdve az egész egyből volt szőve,

Jn 19:24 - megbeszélést folytattak egymással: „Ne hasítsuk el, hanem vessünk sorsot, kié legyen, hogy ez az írás beteljesedjék: Ruhámat széjjelosztották, köntösömre sorsot vetettek.” Ezt tették a katonák.

Jn 19:25 Ott álltak a keresztnél Jézus anyja, anyjának testvére, Mária a Klopászé és magdalai Mária.

Jn 19:26 Jézus látta, hogy mellette áll anyja és az a tanítvány, akit szeretett és megszólította anyját: „Nézd, ő lesz a fiad!”

Jn 19:27 Azután így szólt a tanítványhoz: „Nézd, ő lesz az anyád!” Attól az órától fogva a tanítvány magához vette őt.

Jn 19:28 Ezután Jézus, minthogy látta, hogy már minden elvégeztetett arra, hogy az írás beteljesedjék, így szólt: „Szomjazom.”

Jn 19:29 Volt ott egy ecettel telt edény, egy ecettel telt szivacsot izzópra helyezve a szájához vittek:

Jn 19:30 Mikor Jézus elfogadta az ecetet, így szólt: „Elvégeztetett!” Azután lehajtotta fejét, és szellemét átadta Atyjának.

Jn 19:31 Előkészület ideje volt, s mert a következő nap a szombat nagy napja volt, a zsidók megkérték Pilátust, hogy töresse össze a megfeszítettek lábszárát s vétesse le őket, hogy szombaton a testek a keresztfán ne maradjanak.

Jn 19:32 Elmentek tehát a katonák s az elsőnek és a másíknak, akit vele együtt megfeszítették, összetörték a lába szárát.

Jn 19:33 Mikor azonban Jézushoz érkeztek és látták, hogy már halott, nem törték össze a lábát,

Jn 19:34 hanem az egyik katona dárdáját az oldalába döfte. A sebből tüstént vér és víz folyt ki.

Jn 19:35 Az, aki látta, bizonyágot tett róla s az ő tanúságtétele igaz. Ő tudja, hogy igazat mond és azért mondja, hogy ti is higgyetek.

Jn 19:36 Mert azért történtek meg ezek, hogy beteljesedjék ez az írás: „Csontjait nem fogják összezúzni.”

Jn 19:37 Megint egy másik írás ezt mondja: „Meg fogják látni azt, kit általszegeztek.”

Jn 19:38 Ezek után Arimátiából való József, aki a zsidóktól való félelem miatt Jézusnak csak titkon volt tanítványa, arra kérte Pilátust, hogy Jézus testét elvihesse. Pilátus megengedte. Erre elment és levette a testét.

Jn 19:39 Odament Nikodémus is, aki első esetben éjjel ment hozzá és körülbelül száz fontnyi mirha és áloé-keveréket hozott.

Jn 19:40 Fogták azután Jézus testét és az illatszereket mellé téve körülkötötték vászonszalagokkal, ahogy a zsidóknál a temetkezés szokásában volt.

Jn 19:41 Volt azon a helyen, ahol megfeszítették, egy kert, a kertben egy új sír, melybe még senkit sem helyeztek el,

Jn 19:42 mivel ez a sír közel volt, a zsidók előkészülete miatt odahelyezték Jézust.

Jn 20:1 A hét első napján, kora reggel, még szürkületkor kiment a sírhoz magdalai Mária s látta, hogy a sírről el van emelve a kő, elvették a követ.

Jn 20:2 Erre elfutott Simon Péterhez és ahhoz a másik tanítványhoz ment, akit Jézus kedvelt. - „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk hová tették!” - szólott hozzájuk.

Jn 20:3 Mire Péter s az a másik tanítvány elindult és a sírhoz ment.

Jn 20:4 Szaladva ment együtt a kettő, de az a másik tanítvány gyorsabban szaladva megelőzte Pétert és elsőnek ért a sírhoz.

Jn 20:5 Betekintett és vásznakot látott, melyek ott heverték, be azonban még nem ment.

Jn 20:6 Őt követve megérkezett Simon Péter is és bement a sírba. Látta az ott heverő vásznakot,

Jn 20:7 meg a keszkenőt, mely a fején volt, de az nem volt együtt a vászakkal, hanem külön feküdt egy helyen összehajtogatva.

Jn 20:8 Akkor bement a másik tanítvány is, aki előbb ért a sírhoz, s ő látott és hitt.

Jn 20:9 Tudniillik még nem értették az írást, hogy a halottak közül fel kell támadnia.

Jn 20:10 A tanítványok erre újra hazamentek.

Jn 20:11 Mária sírva állott kinn a sírnál. Míg sírdogált, betekintett a sírba

Jn 20:12 és két angyalt látott, amint fehér öltözetben ott ültek, egyik a fejnél, másik a lábánál, ahol Jézus teste feküdt.

Jn 20:13 „Asszony, miért sírsz?” kérdezték az angyalok tőle. - „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom hová tették” - felelte nekik.

Jn 20:14 Mikor ezt mondta, hátrafordult és észrevette, hogy ott áll Jézus, de nem ismerte fel, hogy Jézus az.

Jn 20:15 „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” - kérdezte Jézus tőle. Mária azt gondolta, hogy a kertész az, azért megkérdezte tőle: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem hová tetted, és majd én elviszem.”

Jn 20:16 „Mária!” - szólította meg Jézus, az megfordult és héberül ezt mondta neki: „Rabbuni!”, ami azt jelenti: „Tanító.”

Jn 20:17 „Ne nyúlj hozzám! - szólt hozzá Jézus -, hisz még nem mentem fel az Atyához. Menj el azonban testvéreimhez és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.”

Jn 20:18 Erre magdalai Mária elment és így adott hírt a tanítványoknak: „Láttam az Urat, és ezeket mondta nekem.”

Jn 20:19 Azon a napon, a hét első napján, mikor már késő lett és mikor az ajtók ott, ahol a tanítványok voltak, a zsidóktól való félelem miatt zárva voltak, megjött Jézus és a középben megállott.” Békesség nektek!” - mondta nekik,

Jn 20:20 és ezt mondván megmutatta nekik kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy meglátták az Urat.

Jn 20:21 Majd újra szólt hozzájuk: „Békesség nektek! Amint engem küldött el az Atya, úgy küldelek el én is titeket.

Jn 20:22 Miután ezt mondotta, rájuk lehelt és így szólt hozzájuk: „Vegyetek Szent Szellemet!

Jn 20:23 Akiknek vétkeiket megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják.”

Jn 20:24 A tizenkettő közül az egyik, Tamás, akit Ikernek mondanak, nem volt velük, mikor Jézus eljött,

Jn 20:25 de a többi tanítvány elmondta neki: „Láttuk az Urat!” Tamás azonban így szólt hozzájuk: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, s nem dugom ujjamat a szegek helyére, ha nem teszem kezemet az oldalába, én nem hiszek.”

Jn 20:26 Nyolcadik napon újra benn voltak a tanítványok. Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, odajött Jézus, megállt a közepén és így szólt: „Békesség nektek!”

Jn 20:27 Azután Tamáshoz szólt: „Hozd ide az ujjadat és nézd meg a kezemet, hozd ide a kezedet és tedd az oldalamba és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Jn 20:28 „Én Uram és én Istenem!” - szólt hozzá Tamás.

Jn 20:29 Mire Jézus ezt mondta: „Mert látsz, hiszel? Boldogok, akik nem láttak és mégis hittek.”

Jn 20:30 Ugyan számos és másféle jeleket is tett Jézus a tanítványok előtt, melyeket ebben a könyvben nem írtam meg.

Jn 20:31 Ezeket azért írtam meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia és hogy ezt hívén életetek legyen az ő neve által.

Jn 21:1 Ezek után a Tibériás tavánál Jézus újra láthatóan megjelent a tanítványoknak. A dolog így történt:

Jn 21:2 Simon Péter, Tamás, akit Ikernek mondanak, Natánáél a galileai Kánából, a Zebedeus két fia és két más tanítvány együtt voltak.

Jn 21:3 Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” - „Mi is megyünk veled” - mondták neki. Elmentek, hajóba szálltak, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.

Jn 21:4 Már kora reggel volt, mikor Jézus kiállt a partra, de a tanítványok nem tudták, hogy Jézus az.

Jn 21:5 „Fiacskáim - szólította meg őket Jézus -, nincs valami ennivalótok?” „Nincs” - felelték.

Jn 21:6 „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán és találni fogtok” - - mondta nekik. Kivetették a hálót, de a halak sokasága miatt azt többé bevonni nem volt erejük.

Jn 21:7 Ekkor az a tanítvány, akit Jézus szeretett, odaszólt Péternek: „Az Úr az!” Simon Péter, mikor meghallotta, hogy az Úr az, felkötötte felső ruháját, mert meztelen volt és a tóba vetette magát.

Jn 21:8 A többi tanítvány a csónakkal közeledett, mert nem voltak messze a szárazföldtől, csak mintegy kétszáz ölnyire s magukkal vonszolták a hálót a halakkal.

Jn 21:9 Mikor kijutottak a földre, széntüzet láttak és rajta halat meg kenyeret.

Jn 21:10 „Hozzatok a halakból, melyeket most fogtatok!” - mondta nekik Jézus.

Jn 21:11 Simon Péter is feljött s kivonta a szárazföldre a százötvenhárom nagy hallal telt hálót. S noha ennyi volt, nem szakadt el a háló.

Jn 21:12 „Jertek reggelizzetek meg” - mondta nekik Jézus. A tanítványok közül senki sem merte őt kikérdezni: „Ki vagy?” Tudták, hogy az Úr az.

Jn 21:13 Jött Jézus, fogta a kenyeret és adott nekik, a halakból is hasonlóképpen adott.

Jn 21:14 Ezzel már harmadszor tette magát Jézus a tanítványoknak láthatóvá azután, hogy a halottak közül feltámadt.

Jn 21:15 Mikor megreggeliztek, Jézus megszólította Simon Pétert: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem náluknál?” „Úgy van, Uram - felelte -, te tudod, milyen kedves vagy nekem.” „Legeltesd bárányaimat!” - mondta neki.

Jn 21:16 Másodszor is újra megkérdezte: „Simon, János fia, szeretsz engem?” „Úgy van, Uram! Te tudod, hogy kedves vagy nekem!” Mondta neki: „Terelgesd a juhaimat!”

Jn 21:17 Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, János fia, kedves vagyok neked?” Megszomorodott Péter, hogy harmadszor kérdezte tőle: „Kedves vagyok neked?” - és azt felelte neki: „Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy kedves vagy nekem.” Jézus ezt felelte neki: „Legeltesd a juhaimat!”

Jn 21:18 Bizony, bizony azt mondom neked: mikor fiatalabb voltál, te övezted fel magadat és odamentél, ahová akartál. De ha megöregszel, kinyújtod majd kezedet, más övez fel téged, és oda mégy, ahová nem akarsz.”

Jn 21:19 Ezt pedig azért mondta, hogy jelképesen jelezze, micsoda halállal fogja Istent megdicsőíteni. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Jn 21:20 Péter megfordult és meglátta azt a tanítványt, akit Jézus szeretett, hogy követte őket, azt, aki az estebéden az Úr keblére dőlt, s aki azt kérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?”

Jn 21:21 Mikor Péter meglátta őt, azt kérdezte: „Uram, vele mi lesz?”

Jn 21:22 Jézus ezt felelte neki: „Ha azt akarnám, hogy ő megmaradjon addig, amíg én megjövök, mit tartozik rád? Te engem kövess!”

Jn 21:23 Szétment a beszéd a testvérek közé, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig nem mondta neki Jézus, hogy nem hal meg, hanem: „Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon addig, míg megjövök, mit illet téged?”

Jn 21:24 Ez a tanítvány az, aki tanúságot tett e dolgokról és megírta ezeket. És tudjuk, hogy tanúságtétele igaz.

Jn 21:25 Van sok más dolog is, amiket Jézus tett, amiket, ha egyenként megírnánk, úgy gondolom, hogy maga a világ sem tudná mind befogadni a megírt könyveket.